

II. évf. 9. sz.

Cenzurat: Prefectura Poliției Lugoj

Ara: 20 lei, Bukarestben. 25, 3 ekor., 8 dinár

KAVIAR

KULTURA - MŰVÉSZET - HALADÁS - ÉLET

Fél akt

Buttyán Vilus eredeti felvétele

Timișoara, 1928 február 28

Megjelenik minden kedden

A Déli Hirlap

Erdély és Bánát legjobb politikai magyar napilapja, mert őszinte, bátor és szokimondó iránya megalkuvás nélkül küzd a kisebbségi jogokért.

A Déli Hirlap

emellett a legfrissebb napilapja Erdély és Bánát magyar olvasóközönségének, mert a kora reggeli órákban jelenik meg és az éjszaka folyamán érkező táviratok alapján beszámol a világ összes eseményeiről, tehát előbb hoz minden eseményt, mint bármelyik ujság.

A Déli Hirlap

cikkeit és riportjait a legjobb tollú magyar ujságírók írják, emellett azonban helyet ad

A Déli Hirlap

a nagyközönség köréből beérkező minden panaszra és azokat hűen regisztrálja.

Déli Hirlap

mindemellett a legolcsóbb napilap, mert 100 lei előfizetési ár helyett

A Déli Hirlap

havonta 60 lei és havi 60 lei előfizetés mellett helyben házhoz szállítják, vidéken postán küldik úgy, hogy a vidéki előfizetők is még aznap megkapják a friss számot.

A Déli Hirlap

előfizetőinek sok olyan kedvezményt nyújt, amit más lap nem szokott olvasóinak adni.

A Déli Hirlap

eme kedvezményeiről bármelyik számban olvashat és erre

A Déli Hirlap

bármelyik száma bő és teljes felvilágosítást nyújt. Ha Ön elolvassa

A Déli Hirlap

bármelyik számát, meg fog róla győződni, hogy ez a hirdetés nem reklám, csak a pusztá tények egyszerű regisztrálása.

A Déli Hirlap

friss számai már reggel 6 órakor kaphatók az ujságárusító kioszkokban és

A Déli Hirlap

rikkancsainál. Egy példány ára 4 lei.

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
 rany-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
 Romániában : Magyar Ált. Hitel-
 bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában :
 Leszámitoló és Közgazdasági
 bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában :
 Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
 (Szabadka) és ennek fiókja :
 Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában :
 Egész évre — — 950 lei
 Fel évre — — 480 lei
 Negyed évre — — 240 lei
 Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
 Csehszlovák. „ 60 c. kor.
 Ausztriában „ 10 silling
 Németországban „ 3 márka
 Olaszországban „ 40 lira

Magyarországon „ 9 pengő
 Külf. előfizetések külföldi f. szám-
 láinkra fizetendők be. Magyaror-
 szágiak postán, utalványon küld-
 hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucurestiben 25 lei
 Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
 szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
 50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

* Főszerkesztő :
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő :
BEN GIT

Művészeti szerkesztő :
Sajó Sándor és Buttyán Vilus

Hirdetési tarifa : Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

A szerelem szigetén

Eredeti kézirat. — Irta : Barna Károly.

Sok érzéssel és bájos szerelmi romantikával megírt történet, melynek minden egyes sora és betűje ott él és szunyad a tizenhat esztendő s lányok lelkének titkos rejtekén.

A „Leányka - villa“ régi, ódonszerű épület volt a tengerparton. Lejtős parkja tele volt művészies márványszobrokkal. A szobrok közül kivált egy régi szökőkút, melynek talapzatán egy Terpsichore-szobor állott, táncoló helyzetben. Körülötte egyes faun-csoportok vigyorogtak le piederstáljaikról. Volt köztük egy magányosan álló, felhuzott vállu faun, kinek mosolygó, széles arca gunyosan vigyorgott le a kut márványán ülő ifju leánykára. Sötét pubifrizurája egy nagy, fekete pontot képezett, amint ott ült a kut alatt. Rövidke ruháján pár virágszirom hevert, karja és nyaka összefolyt a márvány fehér színével. Arca finom, halvány, kreolszinű volt. Csak az a sajátságos, nedves tűz, amely gyermekszemeiből kisugárzott és a szabályos lélegzetvételek alatt emelkedő keblek árulta el, hogy ez a csodaszép leányka élő, érző és meleg.

Ez a szép gyermek Sey-

bold Magdus volt, a híres sebészprofesszor, Seybold Viktornak egyetlen leánya. Csodaszép arcának kreolszinén az ártatlanság hámvas himpora fénylett. Kifejezésteljes, sötétfényű szemei delejes erővel vonzották reá a figyelmet és bámulatot. Gyujtott és igézett velük.

A nemrég még halvány leánykából gyönyörű, kíváncsú hajadon lett. Bájos, pikáns érettsége a tizenhatodik életévében állott be. Szépsége a férfiszívhez, természetnek tökéletes, lázító bája a férfiérzésekhez szólt.

Magdus lehaladva a kert rózsaligetes lejtőjén, beleült a parton lévő csolnakba, melynek láncát leoldotta s ügyesen kezelve az evezőket, kiment a sik tengerre. Pompás párdüctestének ritmikus mozgásai felváltva mutatták csodás alakjának harmóniába olvadó tökéletességeit. Bársonyos, meleg szemei csak úgy csillogtak az örömtől, amint nekihevílt arccal mozgatta evezőit. Az

evezőkről a vizcsöppek, mint ragyogó gyémántjegecek csilámlottak, mintha Magduska merő drágakőforgácsot lapátolt volna. Egy vonzó, idillikus sziget felé evezett.

A tenger szunyadozni látszott a hajnali derengésben, Magdus alakja csodásan beleillett ebbe a nyugodt, reggeli hangulatba, ebbe a fűszeres, kábitó növényillattal telített tengeri légbe.

A parthoz ütődő habok halkan morogtak s lágyan ringatták Magdus csolnakát. A kislány a viz csillámaiba szötte bele álmait s vágyait az első csókról, az első férfiről...

Magdus kiugrott a partra. Kurta és szűk szoknyája ráfeszült a két kemény combra. Megerősítette a csolnakot és behatolt a sziget belsejébe.

Egy magányos tisztáson a leány gracióz mozdulatokkal levetette magáról ruháját és meztelen testtel nyult el a zöld fűben. Hihetetlenül szép volt. Zöld fűvön hófehér test. Szeplőtlen testén a legcse-

kélyebb fogyatékoság sem látszott. Egyedül volt a szigeten s így nem restelte halvány meztelenségét, nem szégyelte a gyapjas bronzháromszöget, mely a legfejedelmibb drágakőnél is díszesebben ragyogott sima, csillogó bőrén.

Egyszerre ijedten borította be testét a levetett ruháival. Csekély távolban, a fák között, egy férfi állott, barna, széles selyemfelöltőben. a homlokába huzott széles karimájú nemezkalappal és figyelte a leánykát...

A nap erősebben kezdett sütni, a fák biborpirosan izzadtak, a tenger színe rubint gyanánt csillogott.

A rejtelmes férfi közelebb jött. Magdus ijedten nézett rá...

A férfi arca sötét, mozdulatlan és hideg maradt. Színe egészen olajbarna, kissé sárgába hajló. Domboru homloka alatt meleg, megértő, szelid szemek égtek. Meg nem rebbenő, mindig nyitott szemek, amelyek tündöklésükkel áthatoltak minden mélységet, sötétet és vigasztalanságot...

Nyugodtan végignézett a reszkető lányon.

— Nem kell, hogy szégyelje magát előttem, — mondta lágy hangon. Meleg pillantásokkal cirógatta most a leányt és tüzes fantáziája bujálkodott a serdülő, pompás testével.

— Fél? — kérdezte csendő, tiszta hangon.

Magdus nem mert rája nézni, de érezte, hogy ez a férfi más, mint a többi.

— Ném félek, — mormogta, és lesütötte a szemeit. A férfi a kezeit nézte. Ugy találta, hogy ezt a kezet külön kell megbámulnia. Ezek a hátrahajló, rózsás ujjak az arisztokratikus faj biztos jelei

voltak. A rejtelmes férfi óvatosan fogta meg Magdus finom kis kezét s az egész karcsu, törékeny alakot magához vonta. Mélyen a lány szemeibe nézett. Magdus tekintetében sötét aggály csillogott, testét forró vérhullám borította el. A sötét szemekben valami nedves fény jelent meg. A kezét pedig nem huzta el.

A sziget rengeteg virága, a sok szegfű, rózsza, gardenia és krizantém ott illatozott körülöttük, csupa kábitó fehérség...

A rejtelmes férfi ekkor hirtelen két kezével a lány csipőjéhez nyulva hevesen magához rántotta. A lány nem tudta, mi fog történni, az izgalomtól ólomszürke volt és valósággal megmerevedett.

De semmi sem történt. A férfi egy lökéssel elengedte a leányt és szeliden eltolta magától. Magdus arcán látszott, hogy kinlódik.

— Kicsoda ön? — kérdezte halkán a férfitől, azután felvetette szemét és kissé zavartan mosolygott. A sötét gyermekszem még mindig az előbbi nedves fényben csillogott.

Az ismeretlen elmosolyodott.

Látta Lohengrint?

— Az operát?

— Azt!

— Láttam!

— Tehát jól emlékszik rá. Arra is emlékszik, ugye, hogy ettől a Lohengrintől sohasem szabad semmitsem kérdezni. Sem azt, hogy kicsoda, sem azt, hogy honnan jött, sem azt, hogy mit csinál? Hát lássa, én bizonyos fokig ilyen Lohengrin vagyok...

— Lehetetlen! — mondta Magdus ámulva. Olyan romantikusan hangzott ez. Eszébe jutottak a rablőhistóriák, amiket titokban olvasott. El-

próbálta képzelni az előtte álló nyulánk férfit elegánsan, frakkban, fején cylinder, vállán elegáns frakkköppeny, kezében tolvajlámpa...

A férfi szó nélkül karonfogta Magdust, mintha attól félt volna, hogy a leány megszökik tőle és szinte erőszakkal vonzolta a szigetet belseje felé.

— Jöjjön, ne törődjön semmivel, — suttogta a férfi a remegő lánynak, aki vonakodott.

— Nem megyek! Mit akar tőlem?

— Mindegy, hogy mit akarok! Jönnie kell!

Az ismeretlen egyre hevesebben és erőszakosabban vonzolta őt előre. Megszédülve meredt a sötét szempárba, amely örvénylő és mély volt az aggodalomtól.

— Fél? — mormogta és valami hideg, kijózanító gondolat csapta meg. — Menjünk vissza a csolnakhoz. Öltözzön fel!

A kislány hálás csodálattal nézett fel rája. Hát nem fogja bántani, kinezni, megbecsteleníteni? Hát létezik ilyen férfi?

Magdus gyorsan felöltözködött, természetesen a férfi szeme látára. Azután átgázoltak a virágok fehér, buja tömegén és hirtelen ott találták magukat a csolnaknál.

— Mikor jön megint?

A leány egy pillanatig gondolkodott.

— Holnap reggel!

Pár perc múlva a csolnak már künn siklott a vizen. A férfi utána bámult, mozdulatlanul, lebecsült pillákkal. Magdus visszaneézett rá ámuló, tiszta szemekkel. Azután már csak nagyon halványan látta.

2. Fejezet.

Magdus előtt a tegnap reggeli kaland a szigeten most újra fel-fénylött. Milyen furcsa és szép is volt...

Eddig Magdus gyanakvó természetű volt és félt mindentől, ami neki idegen. És most?

Szeméi előtt feltűntek a dióbarna, nagy férfiszemek, titokzatos mélységükkel. És felragyogott előtte a nagy, piros férfiszáj, amelynek a két széle felhúzódott az arc két oldalán, s amely megrögzítette az ókori szobrok titokzatos, bálvány-szerű mosolyát. De ez a száj élt és meleg volt. Magdus most csak ezt a száját látta.

— És ez is csak férfi! — gondolta magában aztán és csaknem erőszakosan ragaszkodott ehhez a megállapításhoz. Csak férfi mégis!

Az ember érzi, hogy a teste erős és kemény! Az ember érzi...

Magdus elmosolyodott...

És mégis csak férfi ő is. De hát-ha több? Hátha egészen más?

Seybold Magdus nyugtalanul emelte fel a fejét.

Férfi! Mit jelent ez a szó: férfi? A barátnői már sokat meséltek erről...

Egy gyöngye szél futott be Magdus szoknyája alá, hogy megborzongtak a csipői. Ilyen lehet egy férfi is...

Az asszonyok! Bizonyos, hogy ott remegtek előtte meztelenül, kínálkozva. És hányan? És kik? Ne vette volna észre őket, ő, a férfi? Vagy lehetséges volna, hogy hidegen hagyták, ahogy ő is hidegen hagyta? Vagy talán lett volna mégis valaki, aki megértette vele a saját férfiú voltát és a szemével, ha szóval nem, a pillantásával tudtára adta volna: Szép vagy! Szép vagy! És vajjon hogyan felelt ennek? Felelt-e egyáltalán? Oh, a szerelem olyan egyszerű dolog, mihelyt egyszer fészket ver valahol. Ez az ismeretlen bizonyára nagyon is ismeri az asszonyokat, a szerelmet! El lehet-e képzelni férfiúi nagyságot asszony és szerelem nélkül? A férfi szelleme úgy táplálkozik és úgy nő a meztelen asszonyi test odaadásából, mint ahogy a darazsak táplálkoznak azokon a napégett, hallgatag kis virágkelyhekből, amelyek minden okoskodás nélkül, csak merő ösztönből nyílnak meg a darazsak előtt és elismerik uruknak és nekik adják a legdrágább kincsüket, akár a nők...

Magduson átfutott a gondolat, hogy talán ez lesz a férfi, az élete első férfi, az egyetlen, akinek oda fogja magát adni kevés tusa és szermes habozás után, egészen megérve arra, hogy asszonyi sorsot teremtsen magának, a maga izlése szerint. Magdus rossz, bűnös és kéjlelő tudott volna lenni ezért a különös emberért a bálványmosolyával.

Milyen furcsa volna, ha ő is csak férfi lenne, mint más akárki? De ez majdnem lehetetlen! Ahogy ott állt a szigeten azzal a tekintettel! Kell, hogy ennek a nézésnek valami egészen különös, titkos, idegen forrása legyen, amiből táplálkozik! Így nem nézhet egy férfi!

És Magdus felzaklatott idegekkel ment fel leányszobájába.

Kis intim szoba volt. Egyik falán nagy festmény, egészen a padlóig érő, vékony aranykeretben. Gyönyörű meztelen lány volt rajta, hajában virágkoszorú, csipője virágokkal ékes,

édesen, mosolyogva jön a néző felé, zöld virágos réten, kacagó napfényben. A „Tavaszi.“ E képpel szemben volt Magdus ágya, mintha titokzatos ősi pogány oltár lenné. Sötétpiros selyemtakaró fedte az ágyneműt.

Levetkezett és aludni tért... Szemei ragyogva szegeződtek a képre... Tavasz...

Ha ezek a szemek egyszer felnyílnának a szerelem megismerésében! Milyen nagyszerű csoda volna az! Micsoda isteneknek való látvány! Ha egyszer...

3. Fejezet.

Az ismeretlen férfi ott ült a sziget partján. Komoly arcán egy izom sem rándult...

A vizen feltűnt Magdus csónakja. A leányka vígan énekelt, dala csengő akkordokban reszketett végig a vizen a hullámok felett. Finom termete égett a napfényben. A férfi sötét fejével, mint egy teuton, éhesen, vadul nézte. Milyen nyulánk... És mégis telt és élvezte... És milyen csókkal teli a szája...

A leányka kiugrott a partra... Fehér ruhát, áttört fekete harisnyát és lakktopánt hordott. Lobogó szemekkel nézett a férfira:

— Mondja meg, kicsoda ön? — kérdezte felindulástól remegő hangon.

— Nem szabad! — mondta a férfi hidegen. — A nevemet nem fogja megtudni. Aki velem jóba akar lenni, annak először kötelezni kell magát, hogy a feltételeimet mind elfogadja.

A leány szerelmes szemekkel nézte a férfit. Mintha csókot kérne tőle. Pubifrizurája ígéző gyűrűkben omlott homlokára. Arca tiszta derült volt. Fekete, félig lezárt, bársonyfényű szemeinek kifejezése arcának kimondhatatlan bájt, valami édes, álmodozó boldogságot kölcsönzött és arcán meglátszott a sovárgó kifejezés...

E sötét tűző, fátyolozott szemeket nézve a szédülés egy neme fogta el a férfit és ajkán kéjes mosoly játszadozott. Szeme megvillant a csábító, érett, de letépetlen leánybimbó láttán. Csak szerelmet nem érzett.

Mielőtt Magdus a csónakba szállt volna, kezét fogtak.

— Jöjj ma este, elviszlek fészkeembe, — szólott a férfi.

A lány bólintott. Keze forró volt és puha, egy pillanatra beletapadt a férfi kezébe, aztán még egyszer bólintott a fejcskékével és elindította csónakját.

4. Fejezet.

Magdus érezte, hogy a himporos gyermekkor elmúlt s az ifjú leány küzdelmei kezdődnek. Érezte már, hogy hajadonná serdült s a szerelem binója kezd kinyílni benne. Ugy tetszett neki, hogy a Terpsichore kutján álló márványfaun eltorzult arca gunyosan mosolyog rája.

A levegő melegen rekedt meg a kertben, tele volt kék köddel, ismeretlen és titokzatos illatokkal, apró neszekkel, láthatatlan csengők hangjaival, lopózkodó fényekkel. Magdusban felrendültek a szerelmi hangok, felgyultak a vágylámpások. Finom, szinte törekény márványidomai forrón égtek.

Este a szobájába érve, felcsavarta a villanyt. Széles művészi bronztáblán az asztalon virágokat látott, halovány rózsaszínű és fehér rózsákat. Olyan volt ez, mint egy bábajos ígért. A virágcsokor szinte megbűvölte Magdust, megállt az ajtóban, onnan nézte. Csöngetni akart, hogy megkérdezze a szobalánytól, ki küldte ezeket a gyönyörű rózsákat? Nem csöngtetett. Lassan odament az asztalhoz s a hűvös, illatos virágokba temette arcát.

Valami láz fogta el, valami titkos, visszafojtott izgalom. Különös, bizarr gondolatok keringtek a fejében.

Ujra, meg újra megnézte magát a tükörben és elmondta:

— Szép akarok lenni! Most szép akarok lenni.

Nézte a „Tavaszi“ üde, hamvas testét, finom vonalait. Ha ilyen szép lenne, mint ez a kép!

Dobogott a szíve. Lappangó izgatottság rózsaszínűre festette arcát, a szeme csillogott, arcára a feszültség különös mosolyt lehelt. Csak már közel lenne hozzá. Izgatott volt, a szíve körül fájdalmat érzett. Testi érzések kinozták.

— Azt akarom, hogy szépek és nyugodtak legyenek a szemeim, amikor ránézek. Nem akarom, hogy bennem ez a vágy fájjon. Ne kelljen remegnem előtte.

És újra feltámadt benne a kérdés, ami tegnap este lázzal és aggodalommal borította el:

— Mit akar velem?

Eszébe jutott a kézfogás ma reggel.

Erős és mégis gyöngéd fogással tartotta izmos jobbáiban a lány finom, keskeny kezét, mely úgy pihent benne, mint egy kis madár a fészekben. Az első pillanattól fogva, ahogy a férfit meglátta, azt a fájdalmat a szíve táján egyre erősebben

érezte. Oh, az a szegény, reszkető szív, mintha elébe futva felsikoltott volna:

— Itt vagyok, látsz engem?

Mintha felkönyörgött volna hozzá a szívek halk és zengő hangján:

— Itt vagyok, a tied vagyok, lépj rám, mert puha és jó vagyok! Lépj rám, mert hű és nagyon forró vagyok! Lépj rám, mert a szőnyeged akarok lenni, melyen lépsz! Lépj rám, mert semmisen édesebb nekem, mint meghalni a te lábad alatt!

— Mennyire szeretem! — gondolta magában megtörten és szinte összeomolva az érzéseinek nagyságában. — Mennyire szeretem! Mennyire szeretem!...

5. Fejezet.

Magdus kimászott a fürdőkádból. Két fehér karja belekapaszkodott a meleg márványba. Mellén a kéjnek tejszinhajaként feszült meg a finom bőr, kis hasán párnás, selymes hus fénylett. Milyen édes volna megsimítani a combokat.

Kebleit ledörzsölte a frottirlepedővel, ezt a két tejharmat rózsakörtét. Sima gömbű térdein lecsurgott a víz.

E közzé a két combpárna közzé még nem ért férfitest. A lábszárak két karcsu, hófehér oszlopként terpeszkedtek a fürdőszoba szőnyegére.

Azután hálószobájába szaladt és belebujt ágyába.

Vérvörös rózsák pompáztak az ágya melletti asztalkán. És mintha ezek a rózsák lélegzettek volna, minden szál virág megittasító, mézédessé párázt lehelt.

A leány szívében édes vágyak fakadtak. Amikor ágyán lepihent, kitérte mezitelen karjait egy álomkép után, mely a bronzarcu, csodaszép férfit alkotta. A vérvörös rózsák, kábító illatot árasztó rózsák szerelmet lehettek, mézédessé illatukkal megtelt a levegő. Magdus elaludt.

A „Leányka-villára” csend borult. És az éj némaságában a leány egyszerre felébredt. Csendesen ébredt, nem mozdult fekvőhelyén, csak felnyitotta a szemét. Pillantása a festményre esett. A „Tavaszi”. És most úgy rémlett neki, mintha a „Tavaszi”, melyre a hold ezüst fénye ömlött, lassan megmozdulna.

— Álmodom, — mondotta magában a leány és mosolygott. — Milyen kedves álom.

A kép nesztelen fordult és eltűnt. A keret sötétjében egy férfi feje fekete árccal. A hold fénye ráesett. A fej sötétszínű haja összefolyt a háttér sötétjével. Magas homloka

alól a maszkon keresztül egy dió-barna szempár fénylett hidegen, mintha a hold sugara szűrődne ki belőle. Csak a száj piroslott e halovány, szép férfiarcon, mely olyan volt, mint a régi Róma valamelyik zsarnokának arca. — Álmodom, — mondta magában Magdus és megborzott: — Milyen félelmetes álom.

A férfi közelebb jött és most feléje hajolt. A leány lecsukta szeméit, de most a majdnem zárt szemhéjak alól látta, hogy a barna szemek fénye megenyhül. Látta, hogy a piros ajkak megmozdulnak.

És halk szavakat, suttogást hallott: — Miért jöttél a szerelem szigetére? Miért nem menekültél? Az ember nagy bűnököt követhet el azon a szigeten, féktelen szerelemben.

Forró kezekkel megbabonázta.

— Tehetetlenül fekszel itt, mint oltáron az áldozat. Az én szerelmem istenének vagy az áldozata. Kegyetlen Isten! Szilaj, önző, pusztító isten.

Forró karokkal megbénította

— Hiába kérleled a szívemet, szívem már vad és nincsen benne könyörület. Miért maradtál? Oh, miért is maradtál?

Lázás csókokkal elkábította.

— Amikor utaink kereszteződtek, kinyitál; virulsz, harmatos, üde vagy.

— A te virulásod az én diadalom. Nem akartalak bántani, de a vágy erősebb. Idekényszerített a szerelmem, hiszen epedve álmodoztam az ajkad édességéről, bensőm megremegett a vágytól tested gyönyöreit után!

— Hozzád simulok, álmaim boldogsága! Minden csöpp vérem megáhit téged!

Magdus két kis lába megremegett.

Aludni, álmodni, soha nem eszmélni, elmulni. Elmulni a gyönyörteljes szerelem csodálatos erejétől...

Ébredezett. Lelkéről, agyáról fátylanként foszlott le a kéjes kábultság. Nem tudott, nem akart még gondolkodni. Félt...

Félt attól, hogy, ami vele történt, valóság... és félt attól, hogy, ami vele történt, álom...

A reggeli nap sugarában felegyogtak a „Tavaszi” színei. Nézte a képet és várt. Emlékezett és várta, hátha az a kép megint megmozdul és mögötte feltűnik egy fej: az ő feje.

6. Fejezet.

Kitekintett az ablakon. A reggeli nap fénysugarában csillogott a tenger. Kinyitotta az erkély üvegajtóját. A park virágainak illatos himporát a szellő fölörpítette szárnyain

az erkélyre. A megláncolt bárkák rejtelmes egyhangusággal ütődtek a parthoz.

Mintha nem történt volna semmi. Oh, ha nem történt volna semmi. Odament a képhez, a „Tavaszi”-hoz. Nem látott rést, nem tudta kinyitni.

Az ékszereihez ment. Az ékszeres doboz nem volt a helyén. Kereste a dobozt, nem találta. Meghökken és tovább keresett. A pénze egy nagy tárcában volt és innen pénzesztől eltűnt a tárca. Nincsen meg az ékszer, sem a pénze! Meglopták! Tegnap este még megvolt. Meglopták az éjszaka.

Az idegen elvitte, ellopta, elrabolta! Toivaj, kalandor volt.

...És ott, a rózsák, ezek az álnok, hazug virágok! Felkapta szálanként és vadul széjjeltépte őket s a szőnyegre hulltak a vérvörös és feketébe sötétlő szirmok, mint csodálatos vérfoltok! És ő végigtaposott a széjjeltéptett virágokon és zokogva jajgatott:

— A gaz! A gaz! Nem szeretett!

Leült, lehuntya égő, fájó két szemét. Gondolkodni kezdett.

Halkan nyílt az ajtó. Egy levelet hoztak.

Ez az írás milyen reszketős. Persze a keze reszketett. Különös, miért reszketett a keze?

— Reszket a kezemben a toll. Így tartom már percekig. Irni akarok önnek. Gondolatban letérdelek ön előtt. Nem tudom, hogyan szólítsam meg. Hogyan szólítsa meg a bűnös az ő ártatlan áldozatát. Szeretem önt és szerelmes vagyok önbe. Félttem attól, hogy ön is szeret engem. És mégis... belopóztam önhöz, a karjaimba zártam és megraboltam az ártatlanságát. Agyamban zugott a vér s a szerelmem erősebb volt, mint én. Megremegettem, ha elgondoltam, hogy ön szeret engem, a kalandort. És azt akartam, hogy ön ezután utáljon engem!

És hitvány módon elvittem az ékszereit, a pénzét. És ön most utál engem. De én ezt a gondolatot nem tudom elviselni. Visszaküldöm a pénzt, az ékszereket. Gyöngye vagyok. Azt akarom, hogy ön jó szívvel gondoljon reám.

Magdus lassan térdre ereszkedett. Forró, lázas acát beletemette a hűs, bársonyos virágpárnába és sirt. És a szíve mégis tele volt diadalmas ujjongással:

— Engem szeret! Én kellettem neki!

Váratlan viszontlátás

„Lupus” erotikus novellája. — Eredeti kézirat.

A téli nap egy-egy hideg sugara bucsucsókot hintett Páris gyönyörű palotáira.

A rikkancsok éles kiáltásaiba belevegült a berregő autók zaja, kiméletlen szimfóniát keltve a város utcai lármájával, melyből mint egy örületes koncertből fortissimót zengett a jelen mulása, keresve a jövőt, vagy talán siratva a múltat és az enyészetet...

A Szajna partjain már kigyultak az ivlámpák, hogy a közeledő alkonyt hódoló fényárral fogadják. Az est türelmesen, némán vette birtokába a láthatárt s csak egy-egy becsapódó kapu tompa zaja törte meg a csillapodó hangzavart, hogy utána minden a hullámok lágy, suttogó csobogásába veszzen el.

Páris egyik fényes palotájában lakott a szép és gazdag özvegy, Pavlov Nikolajevna.

Most is ott ült búdoárjának kényelmes, süppedő kerevetén, a lámpa misztikus, kék fényében.

Gondolatai messze szálltak, vissza a mult régióiba, amikor még előkelő, fényes, nagy társaság volt együtt e palota falai között s itt volt daliás, büszke férje, Pavlov Iván a konzul is, a világváros társadalmának jól ismert alakja.

Igen, Pavlov Iván, ki nagyon szerette a kalandokat, valahol fenn, a messze északon pusztult el a jéghegyek között, magára hagyva a szép, kíváncsú asszonyt, ki azóta immár teljesen visszavonultan él néhány hü cselédjével.

Mély sóhaj szakadt fel kebléből, hosszan, fájdalmasan, melyben benne rezgett a vágy a férfi, a him után s valahogy üresnek, céltalannak találta egész mostani életét, csendes visszavonultságát.

Merengéséből hirtelen magához térítette a valóság, hiszen mára várja haza rég nem látott nevelt fiát, egyetlen élő emléket a lezajlott szép időknek, Fedort.

Borongós gondolataiba az öröme egy halvány sugara vetődött be, mely lassan-lassan életre keltette benne a szunnyadó emlékeket, mint ahogy a tavaszi nap egy gyöngye lehelletére kipattan a rügy és nyílik a virág, kelyhében egy fakadó életöröm és illat ígérteit rejte.

Méltóságteljes tartással emelkedett fel ültéből, az ablakhoz lépett s kíváncsi várakozással nézett ki rajta. A csukott ablakon kívül est-homály zárta el a kilátást és csak egy villanylámpa fénye vibrált a sötétben.

Nem hallotta a ház előtt túlkölő autót, amely éppen e percben állt meg s amelyből egy magas, szélesvállu fiatalember szállt ki és gyors léptekkel haladt fel a lépcsőkö.

Pavlov Nikolajevna az ajtó nyílására gyengén összeresztent és hátrafordult. Meglepetésében hirtelen nem is tudott szóhoz jutni: maga előtt látta nevelt fiát, Fedort.

Nem ilyennek képzelte, hiszen még gyermek volt, mikor utoljára látta, hanem egy jelentéktelen, hétköznapi ifjút vélt viszontlátni benne; csak most merte igazán megnézni.

Az elegáns, jómegjelenésű ifju teljesen az apja képmása volt. Szinte össze lehetett volna tévesztetni őket.

Kimért léptekkel, délceg testtartással közeledett feléje, udvariasan meghajolt előtte, kezét csókolt, majd erős karjaival gyöngéden magához ölelte a szép asszonyt.

Nikolajevna testén mintha meleg izgalom futott volna végig... Pedig csak a fia ölelte, — de nem az ő vére.

Helyet foglaltak a pamlagon.

Fedor mesélni kezdett. Bársonyos baritonja kellemesen töltötte be az egész szobát.

Beszélt iskolaéveiről, kalandjairól, szerelmeiről s mintha az egész környezetet hirtelen bizsergő forróság vette volna körül.

Az asszony lelkében lassan fel támadt a szép, vidám, eseményteljes mult. Kimondhatatlanul boldognak érezte magát. Ugy tűnt neki, mintha az egész palota a régi fényben ragyogna s füleiben refrénként hangzott minden, ami ma már csak emlék, de amit most visszaad az életnek ez az ifju, aki feleleveníti a mult ígézetes képeit és lassan láncot köt a tegnap és a ma között, az emlékek és az élő valóság között. A hangja vibrálva cseng, kacagása életre kelti a halott ködképeket és Pavlov Ni-

kolajevna egyszerre úgy érzi, mint ha lehullott volna szívéből a fásultság nyomasztó lidérce. Már ő is kacag az ifjuval, a vére forró hullámokba kezd lendülni...

Pillantásaik mind gyakrabban találkoznak. Hirtelen elhallgatnak s szótlanul ülnek egymás mellett, pedig sokat, nagyon sokat szeretnének még egymásnak elmondani, mint mindazok, kik már rég nem látták egymást és egy napra gyűjtötték összes mondanivalójukat.

De ajkukra szó nem jött, csak mintegy varázserőtől hajtva ültek közelebb egymáshoz.

Nikolajevna tüzes, vágyó pillantását rajta felejtette Fedoron... Az ifju megértette...

Combjaik akaratlanul összeértek. Gondolataik már nem tudtak határozott irányt venni; engedtek az ösztönnek.

Az asszony hófehér melle igézőleg hatott Fedorra. Szeretett volna beleharapni...

Nikolajevna hátradőlt a pamlagon. Egy már elfelejtett érzés vett rajta erőt. S ahogy ruhája feltűrődött, gömbölyű térdei előbukkantak és sejteni engedte a gyönyörű, telt idomokat, amelyek a szép térddek fölött párnásan egymásra simultak.

Fedor elvesztette önuralmát. Egy heves mozdulattal átkarolta a nőt és rátapasztolta száját annak vágy-szomjas ajkaira.

Ez engedte, hogy az ifju tegyen vele, amit akar. Mintha valami titkos hatalom lefogta volna minden ellenállását, józan akaraterejét.

Fedor keze lassan lecsuszott a nő derekán, majd odaért a ruha széléhez s alányúlt.

A forró asszonyi test megvonaglott...

A fiu lázas ujjai hevesen nyomultak a kemény, formás combok közé s a kombinén keresztül egy selymes, puha testet érzett...

Már nem bírt magával.

A nő öntudatlanul, kéjben uszva feküdt végig a kereveten.

Csipkés kombinéján, selyem bugyiján egymás után pattantak fel a gombok, melle, a formás asszonyi melle szinte kiugrott a ruhájából. A fiu rábukott az asszony emlőinek tűzbimbóira és éhes férfijakkal ingerelte a végsőkig...

A nő izgalomában felsikoltott... Teste felemelkedett, odafeszült a férfiéhez... Örjítő mámorban forrtak össze...

UJ VÁGYAK FELÉ

— EREDETI KÉZIRAT —

Arthur Schuster dacára fiatal korának, már cégvezetője volt az „Albini & Co.” óriási kereskedelmi vállalatnak, mely pozíciójához nemcsak családi összeköttetései, de tehetsége is juttatták. Egyébként fiatal házas volt, alig egy éve nősült, vezérigazgatója leányát vette el feleségül, de házassága egyáltalán nem volt boldog.

Felesége önző, pompára, fényre vágyó élvhajhász asszony volt, aki már férjhezmenetele utáni harmadik hónapban nagy botrányok főszereplője lett Arthur, aki ha nem is szerette sohasem őt, de bizonyos vonzalommal volt iránta, emiatt nagyon szenvedett, de hát semmi sem tart örökké s így lassankint beleszokott a változhatatlanba és feleségét nem tekintette egyébként, mint valami szükséges rossznak, amit el kell tűrnie és amihez hozzá van láncolva.

Azonban határtalan ürességet érzett maga körül állandóan, érezte, valamije hiányzik. Valami, amire egy fiatal léleknek okvetlen szüksége van, valami, ami képes kiragadni a mindennapi életrobotból. Vágyott valamire, ami ott zsongott körülötte a tavaszban, hívta, csábította, ingerelte, ott bujkált a vérében, a gondolataiban, a vágyaiban. Rájött, hogy szerelemre van szüksége, a szerelem hiányzik az életéből. Szerelem, amely felejtessen vele, amely fölűditse, amelyhez menekülhet, ha új gondok tépázzák meg...

*

A szőke Annie finom ujjacskái a megszokott szédítő gyorsaságban kopogtak az írógépen az „Albini & Co.” széles, üveges nagytermében, ahol vagy tíz szőke, barna, fekete bubifej hajolt a katógó gépek fölé és miközben kezük vitustáncot járt, gondolataik ki tudja merre kalandoztak, szebb, jobb, színesebb jövők felé.

Künn hirtelen egy hang hallatszott és a lányok kezei alatt egy pillanatra elhalt a kopogás, összesugtak-bugtak:

— Jön... ide jön...

Az a jön pedig nem volt más, mint a magas, karcsu és elegáns cégvezető, Arthur, akibe valóságos szerelmesek voltak a lányok, különösen azóta, amióta közfudomású volt szerencsétlen házassága. Hiába, ez nagyon imponál a nőknél, hisz mindegyik azt gondolja: látod, látod, el kellene válnod attól a bestiától és engem elvenned, meglátnád, milyen boldog lennél. Emellett Arthur szép fiú is volt és az utóbbi idők csendes melancholiája, mely különös vonásokat rajzolt arcára, csak növelték a hatást.

A lányok boldogok voltak, ha néha-néha bejött, vagy csak átment a termükön, hogyha pedig valamelyikük olyan szerencsés volt és tőle személyesen kapott valamilyen megbízást, azt hetekig irigyelték. Természetesen, ez mind csak olyan romanlikus, irodaszerelem volt, a lányok még ezzel is enyhíteni akarták a munka élet szürkeségét. Különben éppen ilyen szerelemmel rajongták körül a fess könyvelőt, sőt egy alig két-hónapos gyakornok is már megtette rájuk a maga hatását, tekintve, hogy gyönyörű szép fiú volt s mint új kollega, feltűnően udvarias.

Annie volt csak kivétel közülük, ő ugyanis komolyan szerelmes volt Arthurbra. Ezt érezte, tudta és bevallotta magában és komoly vizsgálódások után jutott erre a megállapításra. Egész éjszakákat álmatlanul hánykolódott ágyában, sokszor könnyek csillogtak a szemeiben és gömbölyű kis keble vacogva borzongott össze, máskor ismét vad vágyak lepték meg és Arthurt behuny szemekkel maga elé varázsolva ösz-szeszorított combokkal lihegett a sötétben, magához feszítve az összegöngyölt paplant.

Most is, mikor meghallotta kívülről a hangját, összeresztent, elpirult és a szíve úgy elkezdett kalimpálni, hogy az első pillanat-

ban mintegy föl kellett emelkednie a szék mellől, valami úgy vonta, vitte, röpitette fölfelé.

Arthur belépett a terembe. Schultze, a vén irodaigazgató sietve csoszogott utána.

— Schultze ur, rettenetesen sok dolgom van, egy kisasszonyt sziveskedjen további intézkedésig az irodámba berendelni...

— Tessék talán megjelölni... — sietett megjegyezni az igazgató, tudva, hogy neki sohasem sikerülne majd közöttük ebben az ügyben igazságot tennie. Arthur a lányok felé fordult. Csodálatos, s ez jutott eszébe most neki magának is, még sohasem jutott eszébe ezeket megnézni, vagy egyáltalán arra gondolni, hogy itt vannak és hogy leányok. Most azonban végignézett az üde leányseregen és halványan elmosolyodott. Csillogó szemek, pihegő keblek, remegő kezek. Mindegyik várt, nézett, mintha suggerálni akarta volna: engem, engem válassz.

Az egyik szeliden mosolygott rá, a másik huncutul, a harmadik komolyan, egy másik ismét sejtette, hogy ő mindenre hajlandó és érzékeny riszálta csipőit, — csak egy valaki nézett le zavarodottan gépjére és fülig piros volt, lát-szott, hogy el van pirulva, nem ez arcának természetes színe.

Arthur egy pillanatig habozott, azután tétozva mutatott rá.

— Hogy hívják kedves kisasszony?

Annie ijedten emelte föl tekintetét és szemeik találkoztak. A lány szemekben egy rövid pillanatra ott csillogott a maga teljes gyönyörűségében, minden leplezés nélkül minden vágya és rajongása, amellyel körülölelte ezt a férfit, nagy, titkos szerelme és a hirtelen fellobbanó öröm vad ereje, mely megremegtette szempilláit, de azután elmúlt az őszinteség pillanata és komolyan, szeliden, kissé halkán felelt:

— Annie... Annie Stube...

Arthur még mindig nem vette le róla a szemét, pedig magában már szinte kezdett bosszankodni, de pár pillanat alatt igazán különös érzések viharoztak bensejében.

Schultze uron, ki maga volt a

Jövő heti számunk, 28 oldalas illusztrált szám!

pontosság és ridegség, egy heves köhögési roham vett erőt. Arthur összerázkódott és szokott hideg modorával indult tovább.

— Tehát Annie kisasszony, holnaptól kezdve lesz szíves elfoglalni új beosztását...

Belépett a szomszéd terembe. A kényelmesen uzsonázók és diszkurálgatók sietve asztalaik fölé hajoltak és görcsös buzgósággal ragadták meg a tollat.

*

Künn lassan szállingóztak belé a hópihék a sötét estébe. Fél 11 lehetett, a hatalmas cégház teljesen sötét volt, csak a cégjegyzői szoba ablaka volt még világos, benn a szobában pedig patlogva sustorgott a kandalló tüze.

Arthur és titkárnője az évszázad utolsó simításán dolgozott, Annie hófehér kezecskéi gyorsan siklottak végig a csillogó betűkön.

Arthur elgondolkozva nézte a lányt.

Csodálatos egy teremtmény volt és Arthur már régóta érezte, sorsa felbonthatatlanul és megdönthetetlenül össze van kovácsolva az övével. Érezte, hogy amire vágyott, amit keresett, megtalálta: örökre. Érezte, hogy halálosan szerelmes, tudta, hogy a lány is halálosan szerelmes belé, oda volt érte. Veszedelmes volt a szerelmük. A legveszedelmesebb, mert még egy szót erről nem szóltak egymásnak, hidegek voltak egymással szemben, mint ahogy azt megkövetelte az irodai élet és mégis beeláttak egymás lelkébe, meglátták elválaszthatatlan, halálos vonzalmukat.

Annie bronzszínű haja megcsillogott a lámpafényben, amint gömbölyű karjai állandóan remegésben voltak a munkától, úgy ringatózott erős kis melle is a feszes puloverben. Szűk szoknyája, ahogy a gép előtt kissé szétvetett lábakkal ült, engedni láttatta formás térdét, a térde alatti finom hajlást, melyen kéjes, buja ráncot vetett a harisnya és a comb kezdetét, amint merészen, telve főlisklott a szoknya alá.

A gép hirtelen elhallgatott, Annie keze lehanyatlott és testét kiegyenesítette a széken. Azután kihúzta a sűrűn teleírt lapot a gépből és odacsusztatta az Arthur asztalára.

— Készen vagyok...

— Köszönöm...

A lány fölállt és diszkrétan ki-

nyújtózkodott. Elbágyasztotta a sok ülés. Azután befedte a gépet és lassan az előszoba felé indult, hogy felöltözzön. Arthur hirtelen fölállt és melléje lépett. Ott álltak mind a ketten a küszöbön, szemtől szemben.

— Annie...

A lány keble észrevehetőleg zilálni kezdett a férfi ily soha nem érzett közelségétől, az pedig hirtelen megfogta a kezét és mielőtt megakadályozhatta volna, összecsókolta.

— Jaj ne, hagyjon el...

— Annie... szeretem magát...

*

A leány arcán könnyek peregtek végig.

— Nem, Arthur, ha igazán szeret, a kedvemért nem szabad ezt megtennie... én igazán nem érdemlem meg, maga pedig, ha én elmegyek és nem lát többé, mindent elfelejt... és bocsássa meg, hogy megvallottam, hogy én is szeretem... lássa, én meglegszem ennyivel és most boldog vagyok...

A lány ezeket a szavakat már a küszöbről lelépve mondta s amint ott állt, a reszkető lámpafény glóriát vont bronzhaja köré. Arca kissé sápadt volt és a kék szemek most nem néztek olyan hidegen és bágyadtan, mint máskor. Olyan közel állt a férfihez, hogy az érezte lehelletét, a ruhából felszálló kellemes illatot s mielőtt ráeszmélt volna, hogy mit cselekszik, karjaiba ragadta a csodálatos alaku leányt, visszahurcolta a szobába, esztelen csókokkal halmozta el s valósággal megbénította, lefegyverezte vad ölelésével.

— Annie... ne haragudj... de én kényszeríteni foglak, hogy rám hallgass...

— Jaj, Arthur, mit akar...

— Azt akarom, hogy ne lehessen más választásod, mint amit mondtam, mert megőrülök, úgy szeretlek...

— Nem, azt soha...

Ott voltak a sezlonnál. A leány kétségbeesetten védekezett, de a férfi erősebb volt. Lassankint hátrahanyatlottak, megérezték egymás testének ruganyos körvonalait, felajzott vágyaik vad rohanását... és...és...odakünn lassan tovább szállingóztak a hópihék...

*

Két héttel később a Berliner Tagespost nagy szenzációként kö-

zölte, hogy Schuster Arthur, az „Albani et Co.” fiatal cégjegyzője váratlanul eltűnt, a jelek szerint vagy távol Keletre utazott, vagy Amerika felé vette útját. A lap azt is megjegyezte, hogy valószínűleg türehetetlen házassége okozta eme lépését, amelyre hetekkel ezelőtt készült, mert minden vagyonát pénzzé tette.

Aki pedig figyelmesen böngészte végig ugyanezt a lapot, hátul a rendőri hírek rovatában is talált volna valami érdekeset. Az eltűntek rovatában ugyanis szerepelt egy fiatal leány, Annie Stube, aki körülbelül ebben az időben tűnt el mostohaanyja Weimer-uccai lakásáról.

Pék Dezső.

3 nap alatt eltűntet: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

Kohl András

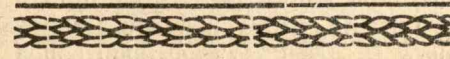
hölgyfodrászati terme. Belváros, Szentgyörgy-tér. (Bejárat Lonovich-u.) Elsőrangú hölgyfodrászat, hajfestés, manikűr.

39

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pader és szeplovizet használ, mely mindennemű szeplőt, májfoltot, mitesszert stb. legrovidebb időn belül eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszerháza-ban Timisoara. Mehala (villamosmegálló.)

Junger Antal erotikus elbeszélései.

B á j i t a l

— Eredeti kézirat. —

A sötét korma rászakadt a földre. Felhők feküdtek a csillagok alá. Az éj lélegzete dohos és nehéz lett. A felhőkön átszivárgó csillagfényeket elnyelte az irdatlan sötétség fekete torka...

A Duna partján kigyultak a nancssárga pásztortűzek. Ugy tűnt fel, mint a kékesragyogású, szent csillagok ott fent a mérhetetlen magasságban. A hideg lassankint annyira fokozódott, hogy a fedélzet kiürült. Csupán öt-hat felhajtott galériu, parázsló, kurta pipából füstölő férfi, meg egy fehér vászonruhát viselő leány, akit egy testhez tapadó, könnyű szoknya védett csak a hideg ellen, maradtak még fenn.

Szentgáli Viktor eleinte alig ügyelt erre a leányra, de amikor a többiek is lementek s csak a leány maradt a helyén, a férfi figyelme mégis ráterelődött a korlátnak támaszkodó kíváncsú, sudár alakra.

A leány a Dunapart felé fordulva, a sötét felhők résein átvillanó s el-elűnő csillagokat figyelte. Nagyon fiatal lehetett, termete még nem fejlődött ki egészen. Aranyszínű szőke haja meg-megcsillant, ahol fény érte, a szellő hullámos fűrtöket tépett ki hajfonata vastag tömegéből s széles, csipkés csomókban szórta vállaira, mint ahogy a Duna felszínét borítja el a játékos holdsugár hálósövéte.

Viktor biztosra vette, hogy a lány fázik a könnyű öltözetében, mely oly felbizsergetve tintette fel a gömbölyded, formás idomokat. Vajon miért nem megy le a női kabinba? Hozzá tartozói mítsem törődnek a gyerekkel? Kell, hogy legyen valakije a hajón.

A hajó emelkedett és sülyedt a hullámok hátán. A szél finom vízpermeteget szórt szét. A leány kissé feléje fordult. Az elektromos lámpa éles, fehér fényében Viktor egy pillantást vethetett rá. Meglepetéssel állapította meg, hogy a leány nagyon is szép. Soha ilyen haját, ilyen arcocskát nem látott még. A lány csillogó szemei csak futva siklottak végig a férfi arcán, de ezek a szemek olyan mohók, élénkek, sóvárgók voltak, annyi kék fény sugárzott belőlük, mint a nyári kék égboltról.

Tejszínű, fiatal, üde arc, melyre piros és fehér rózsákat varázsolt a

szél, csillogó, azurkék szemek és hullámos aranyszőke haj, csodás, de kicsiny, egyenes orr, kifejezéstejes, édes száj, keskeny áll. Valami végtelen báj volt a leány arcában, ami veszedelmes szépségét fokozta. Ártatlannak és az élet iránt érdeklődőnek látszott. Viktor ezt roppant meghatónak találta, mert ő maga szentül hitte, hogy már keresztüllátott az emberi léten s következésképpen nem igen törődött az étellel. De a szépséget mindenütt megcsodálta; akár megtörő hegyhullámok vonalában, akár egy fiatal leány hajának fényében látta. Örömet lelt abban, hogy a ragyogó szemű, lengő szőke fűrtű leányt nézhette.

Tizenhatéves iskoláslány lehet, — gondolta. Bécsben volt iskolában, valószínűleg vakációra megy haza. Anyja vagy kísérelője nincs, mert nem néznek utána, hogy a gyermek nem jár-e elegendő meleg öltözékben a fedélzeten? Oly hangon szólította meg a leányt, ahogy a jó bácsik szoktak a gyermekekkel beszélni:

Attól tartok, megfázik, ha nem mozog...

— Szeretem s sok levegőt, — magyarázta a leány. — Nem baj, ha fázom is egy kicsit.

— De megtalál hűlni.

— Ó, én még nem hűltem meg sohase, mondta a lány furcsa, kéjesen vibráló meleg hangon.

— Azt gondolom, okosabb volna lemenni a női kabinba, — ajánlotta Viktor még mindig az idősebb emberek atyáskodó hangján.

— Ha gondolja, — szólt a leány halkán s nösszan rávetette fénylő, nedves tekintetét — megfogadom a tanácsot.

— Megengedi, hogy a karomat felajánljam?

— Ha nem okozok alkalmatlanságot, szívesen elfogadom.

Viktor lekísérte a leányt a kabinba s megígérte, hogy majd később visszatér s majd beszélgetnek egy keveset...

Mire Viktor visszatért, a csinos, ingerlő leány már az ágyban feküdt. A kis finom teste nagyon reszketett, ahogy végignyújtózott a könnyű paplan alatt.

A férfi melléjeült és meg szem-

lélte a lány felséges alakját, gyönyörű arcocskáját. Hallotta csendes sóhajtasait a leánykebelből felfakadni. A leány felsóhajtott.

A férfit vad vágyak verdesték, vérpatak futott az agyára s néma, vonagló, kínos csókra csucsorodott az ajka, mert kívánta és birni akarta ezt a szép, szőke leányt. Hirtelen föléje emelkedett, mint egy fantom és megragadta a sápadtan remegő leányt. A váll, a melle... tovább tapogatózott. A lába... a combja...

— Tudod e mi a csók? — lihegte elborult ajakkal — szeress...

Valami gyöngye sikoltás hangzott el a kabinban barnuló homályban, de erőtlően hullt vissza a fekvőhelyére. Szólni sem tudott, sikoltani sem tudott, mert lezárta ajkát a vad vágyu fergeteges szerelem. Csókot csattantak a barnuló homályban.

Viktor közelebb húzódott a leányhoz, hogy teste a hófehér testét érintette. Forró volt a lehelete, ahogy a fülébe sutogta:

— Halottál-e valamit már a szerelemtől? Érezted-e, mikor fehér leányszobádba pihenőre tértél, érezted-e valaha, hogy valami feltámad benned, egy alaktalan sejtés, egy ismeretlen vágy és epedés, kíváncsiad-e a szerelmet, az életet, a vágyak és szenvedélyek tűzét?

A leány tágra nyílt szemmel, sápadtan meredt a férfire. A férfi tébolyodottan csókolt. És a leány úgy érezte, hogy valaminek történnie kell most, mert nem bírt a csókok özönének ellent állni. Nem bánta most már, ha megöli a férfi a testében, a lelkében a tiszta szüzességét, amit eddig megőrzött. Érezte, hogy a férfi lehuzza a takarót. Nem ellenkezett, nem szólt, lehunyta a szemét.

Ott feküdt a leány egy szál ingben, mint ahogy nászéjszakán fekszenek a nők, akik még érintetlenek. A férfi lehuzta róla az inget. Nézte, nézte az előtte meztelenül vonagló leánytestet. Forró, hamvas, fehér testét, apró, égő, idomaival.

Viktor ittas lett ettől a sok bájtól. Itta, itta a bájtalt, míg meg nem részegedett. Már nem bírt a vad vágyu ösztönével. Rávetette magát.

*

Bugott a hajó szirénája, mosolyogva köszönt be a hajnal.

Viktor hirtelen felébredt álmából, nem volt mellette a szőke csoda. Eltűnt, mint egy álmokép és magával vitte a szívét.

BIRO JOLÁN

H. A. Z. A. S. S. A. G. A.

— Regény —

(8)

Sallay szemlélődött.

— Se fülbevaló, se gyöngyök, semmi ékszer...

— Van egy. Itt van egy.

A sálhoz nyult, amely egész este könnyedén ölelte át a nyakát. Egy csöppet félrevonta és piruló arccal mutatta meg a vállát.

Sallay odanézett. Aztán lehunyta a szemét és felsóhajtott:

— Ne, ne, meg kell örülni.

Jolán mosolygott. Boldogan, elvakultan. A torta felét otthagya és felállt. Azt mondta csendesen és úgy, mintha messziről beszélne:

— Holnap... hat órákor várjon...

Sallay mozdulatlanul ült, mozdulatlanul nézte az ellebegő fehérséget, aztán mozdulatlanul nézte a bejáró zöld függönyét. Később magához tért, sebesen nyult a tányér után és megette a félszelet tortát, amit az asszony otthagyt a tányérján. Mohón. Pedig nem is volt éhes.

...Már egészen sötét volt a szobában, csak a kályha vetett lobogó, rőt fénynyalábokat a szőnyegre.

— Milyen jó így, — sóhajtott fel Jolán.

Egy nagy karosszékből ült, a hadnagy pedig ott kuporgott előtte a szőnyegen és az ölébe hajtotta fekete fejét. Az asszony lassan, boldogan, csendesen simogatta a kuszált, fekete haját.

— Oh, örökre így lenni, így, ketten, egy szobában, csak ennyi világítás mellett és soha nem gondolva másra, mint csak a szerelmünkre...

Jolán a két kezébe fogta a katonai fejét fölemelte és próbált bele-nézni a szemeibe.

— Mondd, — suttogta — mondd, édesem, miért nem veszel el tőle, miért nem veszel el magadnak. Annyi utja volna ennek, annyiféleképp lehetne és milyen más lenne, ha csak a tied lehetnék. Nem bujkálni és nem rettegni és tisztán nézni a világ szemébe. Vegyél el,

tépj el tőle, borzasztó ez a bujkálás, megöl ez a rettegés, tépj el, legyek örökre a tied és mindig csak veled.

Sallay kivonta fejét az asszony kezéből és az esti sötétben nem látszott, hogy a szeme milyen ijedten villan fel az asszony szavaira. Lassan felállt, azt mondta csendesen:

— Hogyan? Vegyelek el téged? Tőle vegyelek el téged?

— Igen. Végy el. Legyek a feleséged, legyek a tiéd, egyedül és mindörökre a tied. Ne nyuljon bele a kettőnk életébe soha senkise...

Sallay lassan az ablakhoz lépett. Idegesen simogatta le az uniformist és lassan gyújtott rá egy cigarettára.

— Szép, — gondolta kegyetlenül. — Egy szeretőt akartam magamnak, egy pompásat, egyetlen és egy nyárspolgári asszonyka, egy hűséges feleség akar most a nyakamra szakadni. Ohó, engem nem lehet megfogni Gedeon Péterné; te egy jó és becsületes érzelmű asszonyka vagy, én elhiszem azt neked, de én csak akkor szeretem a feleségeket, ha a más nevét viselik.

És fennhangon így szólt békítőn, hangosan, komolyan:

— Édes kis csacsim, te nem ismered az életet. Ennek a mimosztani viszonyunknak, ennek a mi gyönyörűsége szerelmünknek az a legfőbb érdeme, a zamatja, az izelítője, a pompás értéke, hogy titkolt, hogy lopva megy és titokban és idegen akaratok ellenére. A házasság olyan, mint a nap: néha jó kifeküdni rá, óráig, kettőig, de örökké a napon feküdni, megfakulna az érzelmek selymei és a szerelem megpörköldik, tönkre megy belé. Nem is tudod, hogy mikor közöttünk házasságot kívánsz, a mi szerelmünk halálos ítéletét emlegeted.

Mert a házasság édes fiam a szerelem megölője. Mihelyt te a

törvényes feleségem lennél, azonnal eltűnne belőled minden varázs, mert te épp úgy szeretnél engem, mint most az uradat. Ha tehát nagyon szereted és igazán vágyódom értem, ne kívánd, hogy elvegyelek attól a másiktól, mert ez mindkettőnk halálát jelentené. És én még téged sokat, nagyon sokat akarok szeretni.

Jolánnak úgy fájt ez a szép diktáció. A hamis érc üres csengését érezte ki belőle, úgy hullt az elébe, mint egy üres takaró: nem tudni, mi van alatta. Megadón és könnyektől fojtottan hajtotta le a fejét.

— Igazad van, — mondta csendesen.

Nemsokára bucsuzott. A férfi megkérdezte:

— Mikor jössz újra?

A szava most újra lázas volt és forróság tüzelt ki belőle.

— Nem tudom, — felelt Jolán.

— Jöjj mielőbb. Minden nap el van veszve, amelyen nem találkozhatunk.

— Jövök, mielőbb, — mondta az asszony.

Elment. A parfömjé még soká ott kísért a butorok között. Sallay bánatos sejtelmek kintóztak és sielve ment a kaszinóba, hogy kártya mellett szabaduljon meg ezektől a rossz érzésektől.

XVII.

Egy napon Péter sápadtan jött fel a gyárból az ebédhez, szép tavaszi nap volt, azoknak a drága verőfényeknek egyike, amikor a nap legragyogóbb sugaru csókjaival halmozza el az uj köntösbe öltözködő földet.

Idegesen sétált az ebédlőben; mikor Jolán végre bejött, szinte nekirentott a kérdéssel.

— Hallottad, mi történt?

Jolán nemet bólintott. Péter izgatottan kezdett beszélni.

— Egy munkást ma délelőtt elkaptak a kerekék. Rettenetes. Egy

pillanat alatt vége volt. Én láttam az egészét. Véletlenül én voltam csak ott a közelében. Láttam, rettetes volt. Nem szerencsétlenség, nem véletlen, nem baleset. Én láttam közelről, ott voltam, az az ember önként halt meg. Az az ember öngyilkos volt. Állt a gép mellett, a legnagyobb gép mellett. Állt és bámulta; én éppen ráakartam szólni: „Na, miért nem dolgozol Luigi?” — amikor a kezét csendesen kinyújtotta a szíj felé. Oh... A szíj elkapta és felhajtotta a kerék fényes vastestéhez, egy ordítás... sok vér... hát rettenetes volt.

Jolán sápadtan állt. Egyszerre nagy közösséget érzett az urával; a gyári szerencsétlenség úgy érte őt, mintha például az ő konyháján történt volna. Reszketve kérdezte meg:

— Miért tette vajjon.

Péter kibámult az ablakon. Hallgatott, később megfordult és nagyon csendesen mondta:

— Azt mondják a többiek, a felesége miatt. Luigi szép ember volt, hatalmas, erős, kemény fickó, de olyan melázó, szomorú volt, mint egy szerelmes kis leány, most már tudom, hogy ez azért volt, mert örülten szerette a feleségét. Az asszony pedig...

Jolán szorongva kérdezte:

— Megcsalta?

Péter leült az asztal mellé. Lassan hámozni kezdte a kenyeret. Közben tovább beszélt.

— Meg. Csunyául. Ott tartotta a szeretőjét a háznál. Egy fiatal olasz legényt, még Itáliából hozták magukkal. Egy dologtalan, asszonyarcu herét. Ez a szegény ember keresett mindkettőjükre, mert nem tudta elrugni magától az asszonyt. Az asszonyt, aki viszont nem tudott meglenni a legénye nélkül. Ugy látszik, megelégtelte szegény Luigi, mert egy nagylelkű gesztussal kitepte magát az élők közül.

Szóltanul ették az ebédet. Az olasz munkás véres árnya ott lebegett körülöttük. Jolán néha megborzongott tőle és lopva figyelő pillantásokat vetett az urára; Péter komoran evett és apró szeméi titokzatosan bujtak el üregeikben. Jolán próbálta elzavarni a köztük kellemetlenül kifeszülő csendet.

Én nem tudom elképzelni ezt az embert, — mondta bizonyos kíváncsisággal és játékos merészség-

gel. — Egy erős, hatalmas ember önmagával végez, ahelyett, hogy az asszonyt vagy a szeretőjét ölné meg.

Péter megrázta a fejét.

— Könnyen meg lehet érteni. Egyszerűen: szerette az asszonyt és ez mindent megmagyaráz. Ezért türte meg a legényt, mert viszont az asszony ennek fejében eltürte őt. Ezért hordta minden keresményét az asszonynak és végül ezért állt félre az utból, hogy az egyetlen szeretett nőnek ne legyen utjában. Sok finomság egy közönséges lélektől, például én, hasonló helyzetben...

Most ránézett az asszonyra. Halaványan mosolygott.

— Bocsáss meg, csak a példa végett mondom... hasonló helyzetben én is csak így tettem volna, mint ő.

Jolán most nem mert ránézni. Egy percig arra gondolt, nem-e az egész Luigi história csak kigondolt mese és az ő ijesztésére csinálódott. Nem-e azért, hogy Péter megrémítse? Hogy sejtelmesen tudtára adja, hogy vigyázzon, résen van, mindent tud? Nem-e csak megfélemlíteni akarja és magához téríteni és figyelmeztetni a szörnyű végre, mely minden pillanatban ott ólálkodik körülöttük? A titok kipattanásának rettenetes percét érezte enyhén átviharzani a lelkén és csaknem felsírt az ijedtségtől. Szerencsére szeme az ablakra tévedt és akkor látta, hogy a gyár kapuja előtt csakugyan ott áll a mentők vörös kocsija.

Megkönnyebbülten ment oda Péterhez és leült mellé.

— Bolondságokat beszélsz és én mindjárt megverlek. Szabad ilyen összehasonlításokat tenni?

Péter földelülten nézett rá. Odahuzta a fejét a mellére.

— Ilyenkor érzem — mondta, — ilyenkor, ha a mások boldogtalansága, a más szerencsétlen sorsa kísért körülöttem, ilyenkor mellett, te drága, ilyenkor érzem azt, hogy boldog vagyok.

Jolán rászoritotta a fejét a férfi mellére, jó erősen és úgy szeretett volna szánakozón és kétségbeesetten felsírni ott a férje mellén.

XVIII.

Péter ezen az estén fölment a kaszinóba. Embereket kellett látnia, vágyott beszélni az emberekkel, hogy kizavarja a fejéből a gyári

szerencsétlenség kinzó, kellemetlen emlékét.

Lassan sétálgatott végig a termeken. A sok ember csendes moraja és szivarok és cigaretták enyhe füstje lengett át egyik szobából a másikba. Péter belül lassan elcsöndesedett, mosolyogva fogott kezét az ismerőseivel, örömmel fogadták régi barátai és szívesen ült le közéjük a társalgó platánfás sarkában.

Csendesen, elmélázva szivta a szivarját. A kék füst apró felhőcskékben lebegett el az ajkáról és ő derülten küldte a mennyezet felé szaladó felhőcskék után a tekintetét.

Nagyobbrészt fiatal emberek ültek körülötte és ő hallgatta, hogy mit beszélnek. Közben csendesen bólogatott olykor, ha reá hivatkoztak, vagy hozzá szóltak, vagy ha látta, hogy most mondania kellene valamit, de oly jól esik hallgatni.

— Én sohasem adtam pénzt nőnek, — mondta valaki. — Szerelmet nem lehet pénzen vásárolni. Ajándék, ékszer, ilyesféle, az más. De pénzt, azt soha. Van valami olyan lealacsonyító abban, hogy a legszentebb, legmelegebb érzésekkel kufárkodnak némelykor. Ilyenkor Krisztusi felháborodással tudnám kiverni ostorral a szerelem templomából azokat, akik szemérmetlenül, pénzcsörgetéssel profanizálják.

Ha már mindenben ezen a világon oly fontos szerepet játszik a pénz, legalább a legédesesebb utjai legyenek az embernek tiszták tőle.

— Igaz, — hagyta helyben egy szőke ember. — A szerelemre nézve is áll a jó gazdának az az érzése, hogy milyen óriási különbség van a saját termelésű és a pénzen vett gyümölcs között.

— A megfizethetőket fizessük meg. Ahol pénz nélkül lehet daldmaskodni, ott persze kár belevenni a dologba a pénzt. De mindig: végül is minden szerelem csuszós aranyokon töri ki a nyakát, — deklamált egy kopasz ur.

Most tisztelt mentek át a társalgón, köztük volt Sallay is. A többiek tovább mentek, de Sallay ott maradt és megállt a társaság mellett.

— Urak, — szólt — ti a szerelemről beszéltek, de ez az én szakmám, bocsánat.

A szemei ragyogva égtek, ki volt pirulva és csendesesen, idegesen pengette a sarkantyuját.

Péterhez odahajolt a szomszédja és azt sugta:

— Nézd, Sallay megint ivott. Most vagy kölekedni fog, vagy viccelni. Mostanában mindennapos ez nála. Erősen csuszik lefelé, szegény fiu.

Sallay mámorosan nézett körül.

— A szerelem testőrei mi vagyunk, urak; mi, kékdolmányos, cifra katonák. Ti a napi keserves, vagy könnyű, de sok időbe kerülő robotjaitok közben nem vehetitek föl a versenyt mivelünk. Lovagolni, szeretni és inni: oh, be szép három mesterség! A világ legszentebb három mámor; a legdusabb három ország; és mind a három a mi birodalmunk. Ha betévedtek, közülünk kérjetelek vezetőt. — Szerelemről volt szó, mit akartok tőlem hallani a szerelemről?

A civilek összenéztek: voltak, akik gunyosan mosolyogtak, mások jóízűen kacintottak össze; Péter lassan szivta szivarját és egykedvűen nézegette a Sallay arcát.

— Mond meg nekünk, — kérdezte a szőke ur Sallayt — illőnek tartod te a pénzt a szerelem fizetségéül?

Sallay a pénz szóra egy kevésé elkomolyodott. De azután a régi tónusban beszélni kezdett.

— Pénz? Csunya dolog. Kétségkívül meg kell ajándékozni a nőt, kétségkívül. En mindig adok a szeretőimnek valamit. Egyetlen ékszer adok nekik. Egyformát mind-egyiknek.

Most mereven rápillantott Gedeonra. Láta előbb is, hogy itt van, de most keményen és elgondolkozva és öntudatos merészséggel nézett rá. Azután csendes elfordította a fejét tőle és akkor már a szemében esztelen, gyorsan jött indulat tüzelt.

Csendesen összefonta karjait a mellén. A fejét lassan fölemelte és bolondos elszántságot érzett dobogni a mellében. A szája lassan felnyílott és fehér, egészséges fogai között bágyadt mosollyal szűrte be a levegőt.

Jolán egy hét óta nem volt nála. Most kiéhezetten és vadul gondolt erre. Több vadsággal, hevesebb örülettel, mint amennyi szerelemmel.

Csaknem ugyanaz az érzés volt

ez, mint amikor egyszer, verse nyen, diadalmas finish után, valami örült mámorban, vad diadalmi tombolásban simogatás helyett megverte kegyetlenül győztes paripáját. Ez a beszámíthatatlan, szívében dübörgő, agyát majd szét-pattantó felindulás most egyellen vad haraggal ömlött a távoli asszony felé, akit meg akart most büntetni, amiért egy hétig távol-tartotta magát tőle. Semmire nem gondolt, csak a büntetésre és lihegve várta a férfiak kérdezősködéseit:

— Micsoda ékszer? Gyűrű? Kolié? Brilliáns, ugy-e? Nem fülbevaló?

Akkor azt mondta nekik valami fölényes göggel és önmaga fölötti nagy büszkeséggel:

— Nem. Én a fehér vállukat harapom meg bucsuzóul. Hogy naponkint rám gondoljanak a tükör előtt és fájjak is nekik egy kicsinyt. A szerelem ugyanis előbb elmúlik, mint a fogaim nyoma.

Harsogva kacagtak föl a férfiak. Sallay, mint aki végzett velük, bólintott és kiment.

Gedeon nevetett a többiekkel, de a szivarját jó öt percig elfelejtette a szájához vinni.

Megnézte az óráját.

— Illenék már hazamenni, — mondta és sietve fölállt.

Elbucsuzott, köszönt, elment. Otthon Jolán már várta a vacsorával.

Vacsora után idegesen elolvasta az ujságot. Azután bekísérte a feleségét a szobájába. Jolán ránézett, mosolygott, de nem szólt semmit.

Péter erősen szégyenkezett azon, amit most tenni fog. De a szíve úgy égett, mint egy nyílt seb és lassan áradt el benne, mint egy régi betegség, a gyanakodás.

Átölelte az asszonyt és lassan kigombolta a nyakánál a pongyolát. A fehér nyak és a gömbölyű vállak szédítően bomlottak ki a ruhákból. Akkor egy mohó, éhes, remegő pillantással az asszony vállára nézett.

Szűzfehér volt a két váll, mint a frissen hullt hó decemberben. Fehér és sima és jószagu.

Péter megkönnyebülten, ittasulva kacagott fel és mint egy kis fiu a kedvenc, egyeilen játékszerét, kacagva, gyógyogva, lelkesülten kapta fel a két karjába az asszonyt.

XIX.

Minden este hat órakor már várta Sallay az asszonyt. A kályhában ilyenkor lihegtek, csendes duruzsoltak, pattogva dohogtag a fahasábok és künn az eresztől vékony ívben csurogva távozott el a régi tetőről a megkéssett hó. A két ablak olyan volt innen bentről, mint egy agg tudós szürke pápaszemének titokzatos két ovális lencséje és a butorok konturja lassan olvadt át elmosódott egy-színű folttá folt mellett.

Sallay nem szeretett sokáig ülni egyedül egy szobában. Most is átmelegedett belül és a nyakánál tétovázó kézzel kapcsolta fel a bluzát. Az íróasztal mellett ült, az ablak mellett és előtte alabástrom alapokon állott a kis ébresztő órája.

Az óra elütötte a hatot. Azután elütötte a negyedet hétre.

Sallay felállt. A kezét görcsösen fogta össze és végigsétált a szobában keresztbe-hosszába. Megállt később az ablak mellett és kibámult az utcára, ahol egy lélek sem járt, csak egy-egy zörgő, zöld postakocsi vagy recsegő fiakker vonult át ablakot reszkettetőn a régi hepehupás kövezeten.

— Tulajdonképpen fáj ez most nekem, hogy nem jön? — kérdezte magától szomorkás messzenézéssel. — Azt hiszem nem fájdalem ez. Az ember miért is nem tud bepillantani a belsejébe, hogy látná mi rossz van ott belül. De miért nem jön? Rosszat tettem neki? Vagy más voltam hozzá utoljára, mint azelőtt? Kiestem a szívéből, vagy beteg talán? Ez nem nekem való, éhesen sóhajtozni egy asszony után, éhesen és komisz bizonytalanságban.

Bekiáltotta az inasát.

— Lajos, van itthon cognac?

A fiu bólintott.

— Az nincs, de egy fél üveg koántró.

— Hozd be.

(Folytatjuk.)

Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszerárában, Timișoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

A Doge felesége

— Veneziái tragédia —

Zengő, bugó, lángoló ünnep. — alkonytűzben ég az ég és árad a tenger! Száz ércharangok éneke hullámszik hatalmas, óriás lendületben fel magasan a tiszta, ragyogó mennyboltra és tova, szét, messze a tenger csöndes, végtelen biboros ködéibe.

Venezia eljegyzését ünnepli a tengerrel.

Lomha méltósággal érkezik viszsza a Bucentoro, az óriás, emeletes aranyhajó. Rőtvrósen tündökölnék az estifényben a magasra formált hajóorr aranyozott meztelen istenei a drágakövektől szikrázó fejedelmi biborernyő alatt. Az emeletek sűrű csavaros és szárnyas aranyoszlopsorai, a tömölt ércvirágornamentek, a széltől duzzadó vörös függönyök himbálózó rengeteg aranybojtiakkal, cafrangjaikkal, sulyosan kihánytatva kövekkel és ezüsttel, az egyszerre csapódó ötven evezőpár vörös villanásai és a felvert opálszikrázásu hab, a karcsu evezőkről hulló briliánscsöppek zápora, és a hajó faráról, a vízben uszó hosszú vörös bársőnyuszály, mint egy aranyruhás királynő seprő ruhája... és a magas póznán lengő standár Márkus szent szárnyas oroszlánjával és a röpködő himes szalagokkal, egyetlen vérvörös ragyogásba mártva, maestoso közeleg a Piazzetta felé.

A fedélzet tele nyüzsgő, pompázó nagyuri néppel. Nem látni mást, mint hemzsegtő színek erejét. Mint vörös, fehér, kék és lila virágtömeg, megmozdult virágágy, telehintve ékszerek, drágaságok, sisakok és vérték és alabárdok vakító csillanásaival. Hoszsú sugarakat villámlanak a pallósok és lándzsák és az égre emelt torku, lobogós, hosszú rézharsonák élesen, recsegve kiáltanak ünnepi riadót a tompa ágyudörgésbe. Rózsaszinben gomolyog a lőporfüst a Sta Maria della Salute fényes kupolája alatt, a fejedelmi pattantyusok tarackjai kőszöntik bőgve a Bucentorot.

Venezia imádkozik.

Lassu lendülettel fordul a Bucentoro a Piazzetta mellé. Tengeri tömeg hemzsegtő a Piazzettán, a Piazzán végig, egy talpnyi hely sem látszik az ezernyi, ezer

emberfej hullámszásától. Pattogó lobogással suhognak az óriási selyemzászlók a Szent Márkustemplom előtt álló három árbócon, zászlólobogástól, kendőlengetéstől, tollas barettok hajigálásától kavargó színes örvényben az ember-tenger.

A spanyol zsoldosok lándzsáinak villogó ércsövénye széles utcát tart a Porta della Cartáig a nép közt és ezen az utcán özönlik keresztül Venezia urainak szépséges, büszke, hatalmas serege. Skarlátruhas alabárdosok és aranypáncélos testőrök, lengő, sulyos lobogók és kereszties zászlók a Madonnával és a Bambinóval és harsogva veri vissza a Palazzo márványfala a harsona riadót: a Doge jön!

Ott megy az aranyos biboros kerek ernyő alatt, nehéz aranybrokát ruhájában tündökölni, fején a corno ducale, az egyszerű arany főveg, hermelin palástját két koszorú, vörös-selymes apród hurcolja. Az arca sárga, mint az elvéhéd pergamen és ráncos és apathikusán fáradt. Keskeny ajkai egymásra zárulva egyetlen vékony vonalban, görbe éles orra és apró beesett szemé ijedelmes keselyű arcot mutat. Sehova sem néz, maga elé szegzi félig lehunytt szemét. Mozdulatlanul merev tartással megy az aranyruhák, a kincses ékek és a gögös hatalom sulya alatt.

Körülötte vértések és dárdások és fátyolosok, apródok és székhordók. Ősz prokurátorok és a sovány fekete kancellár, tanácsurak és tollas sisaku lovagok. Biborruhas és lilataláros főpapok, nagy aranykeresztekkel, magas, drágaköves süvegekben, kacsaringós, gyémántos pásztorbotokkal, rebegő imával kemény ajkukon és éles pillantással fekete szemükből.

Ismét szentséges zászlók és kék illatos füst ezüst füstölőkből. Dobog és csörömpöl a granitköves föld a ragyogó felvonulás alatt. Urak és papok, páncélok és alabárdok... és eget ver az örömrivalgás, záporban hull a virág.

A Dogaressa jön!

Fehér, csillogó álom. Minden fehér rajta, hullámosan tündöklő fehér selymek és buranoi lehellet-

csipkék erdejében, fehér drágakövek, ódon gyémántok reszkető sziporkázásával végigszórva. A suhogó, sulyos ruha szegélye alól minden lépésnél kikandikál a magas, aranyozott sarku pianella fehér hegyes orra. Hátról négy méterteret uszályba áramlik a selyemhullám. Két virágkoszorú, fehér selyemtrikós, karcsu apród emeli... És az arca is fehér, mint Madonna liliomai. Áttetsző fehér, izzó fehér, mint az alabástromon átsütő nap sugar. Keskeny szentségesen szépséges arc... azt mondják, Medici Cosimo barátja, a firenzei Alessandro Botticelli fest így tavaszi tündéreket. Hosszu szempillái sütyve, kékes árnyék környezi szemét és szája keskeny, halványan rajzolt, lehelletnyi rózsás színű. Haja ezüst szőke, egészen sápadt és hamvas és finom, borzas fütőkben lebegve vész bele az orientális gyöngyöktől és afrikai gyémántoktól terhes csipkefőkötőbe és elvegyül a hosszú, szellőkönnyű mossuli fátyol lengő fehér csipke-virágaival... Nyaka gráciával hajló, finom és hőszerű, mellén gyöngyös ezüstláncon gyémántkereszt, nemesen sárga csillogással a pihegő meleg fehérsegen. Dus, bodros csipkékből kibuvó két keze keskeny és sápadt és kicsi és egyetlen ezüstgyűrű a hosszú ujján, csodálatosan faragott fehér gemmával...

Viharzó ujjongás közt halad a szálló virágosó alatt, nagy fehér uszályán egy odahullott vörös rózsza fekszik, nagy piros vércsöpp a hullámos fehérségben! Nyomában a hölgyek színes, ékes, gyönyörűsége vonulása, brokátkok, tollas legyezők, fátyolok, selymek, ékszerek és virágarcok, szőke fejek... mindenki szőke most Veneziában, a hölgyek rajonganak a szőkeségért! És ismét vértések és fátyolok és lovagok és vég nélkül tóduló pompázó népsége a duca udvarának.

Az utolsó zömök tarack dördült el a mólón és utolsót kondult a Campanile. Tompán vibrál az elnémult harangrezgés a levegőben és ibolyaszín ködbe borul a lángoló alkony ég...

*

Giovani Bigone hevesen

ragadta magával a spanyolt, egyenesen a Porta della Cartának.

— Jer, jer, egy percig sem várakozok...

— Capitano, meg vagy örülve! Mit akarsz?!

Mindketten a vörös zsoldosok skarlát diszruháját viselték, cizellált szárnyas oroszlánál ékes ezüst vérttel. A Giovanni Bigone sisakja aranyozva és fekete bodros struccotlallal, a spanyol zsoldosok kapitánya volt. Génui kalandos, óriás fekete férfi, felkanyarított koromszinű bajusszal. Félszeme fekete selyemkendővel bekötve. Ki tudja, melyik éjszakai vállalkozásnál vágta ki a sicával. Őt hat sebhely, hosszú forradások kemény vonásu, sötét arcán. Rengeteg öklén feszül a vörös keztyű könyökig érő hajtókéval. Öblös markolatú kard verte erős, vasos combját, jobboldalán a fekete selyem écharpból a háromlú tör elefántesontnyele állt ki.

Matteo, a spanyol hadnagy sokkal alacsonyabb volt, de ijesztő széles, zömök, egy gorilla mellkasával, a képe rücskös olajbarna és ritkás szakállal benőve. Két apró, villogó szeme folyton cikázott szerteszét, skarlát ruhájára fekete köpeny borult.

— Capitano... megállj hát! Carramba! Te részeg vagy, megállj!

— Hallgass, Matteo és jer!

A kapuórság tisztelegve bocsátotta le az alabárdokat, a hatalmas candelaberekben magasan lobogott a láng a kapuboltozat alatt. A vörös bársonnyal bevont oszlopok sulyos virágfüzérekkel, a vértsek és lándzsások rőt fényben usztak és a nagy udvaron nappali világosságban hemzsegett a rengeteg uri nép. A toricellán recsegő lángnyelveket csóváltak az óriás fáklyák, candelaberek és cédrus szövétnekek ezrei égtek köröskörül. Az emeleti ablakívek sorai sűrű függő mécsek tűzpontjaival kirajzolva. Az oszlopsorok alatt furcsa színes lámpácskák rajai, rizspapírosból és tarka ákombákomokkal telefestve. Ázsiai hajó hozta, messze idegen világokból, azt mondják, ott az emberek arca nem fehér és piros, hanem sárga és a hangja oktan mekegés... A Conti bronzmedencéje körül öblös ezüstesernyőkben zöld és ibolyaszínű tűz ragyogott, a görögök varázslatos lángjai és hófehéren izzott a Scala dei Giganti a sugárzó ezüstsín görögtűzben.

A márványos lépcső körül forrongott a tündökletes tömeg, ott bókolt mindenki, aki hatalmas, aki szép volt, Venezia leghatalmasabbjának és legszebbjének, az aranyruhás Dogenak és a fehérruhás Dogaressának.

— Nézd, nézd, Matteo — sugta Giovanni a spanyol fülébe, és ez érezte, hogy a capitano forrón liheg, — látod, óh Madonna bianca, istenségek urnője, meghalok érte!

Matteo meghökkenve bámult fel a capitánora.

— Valga me Dios... capitano... mit beszélsz! Te szerelmes vagy... a Dogaressába! — suttogta hevesen!

— Igen! És meghalok belé!

Az óriás férfi reszketett, mint a lázbeteg. Vad erővel szorította a spanyol kezét, hogy ropogtak a kemény csontjai. Körülöttük harsogott az „evviva” és lobogtak a cédrusfáklyák.

— Jer innen, capitano... az Istenre... te reszketsz...

— Nem reszketek! Sohasem reszkettem! Ez nem reszketés! Az agyvelőm és a szívem és a testem vonaglik, mert fáj és kéjesen kinez és éget valami átkozott gyönyörűség! Matteo, te nem tudod mi ez, én sem tudtam eddig! Nekünk nincs semmink, egy szál kard a vagyonunk és két öklünk a tudásunk és egy rongy élet az értékünk, amit hol Milanóban, hol Firenzében, hol Ferrarában és Veneziában váltunk be bizánci aranyakra. Eddig csak az csiklandozta az idegeinket, ha vért freccsentettünk széthasított husokból és chianti öntöttünk magunkba! A szerelmeink a Rialto körül bűzlöttek, a Castelletto rothadt sbriffiát csókoltuk két tallérért... eh, undor, bődület, Matteo! Nézd azt a fehér álomcsudát ott a görög fáklyák alatt! Nézd azt a szépséges oltárképet!...

— Nem nézem, capitano, kontyos pogány legyek, ha nézem... holnap az ólomkamrában ülhetek, ha soká nézem és te se beszélj... valaki meghallja... sirod peremén táncolsz, capitano, a Madonnára kérek, jer innen, te megőrültél...

— Hallgass Matteo, te gyáva kutya vagy, még gondolni sem mersz arra... amit én... megteszek!

A spanyol elhűlve, némán meredt rá. A Giovanni Bigone fekete

arca most olyan volt, mintha bronzból lenne öntve. Pokoli ereje, vad vágyai vassá meredve ültek ki a sötét vonásokon, a félszeme félelmesen csillogott a zöld görögtűzben, amint éhesen követte a fehér Dogaressa lassu mozdulatait. Kezének lilomos hajlását, szöke, gyöngyös fejének bólintását...

— Matteo... te olyan vagy, mint egy mór rabszolga, mint egy megvesszőzött evezős... te nem tudsz mást érezni, mint félelmet, ha a ducát látod a feleségeddel...

— A Doge nagy ur, capitano, élet és halál istene... és a Dogaressa olyan, mint a Madonna...

— A Doge egy öreg ember és egész hatalma a corno ducale, az aranyszarvu süveg! Az arcán nincsen szín és mosoly, csak ránc, a karjában nincs erő és a csontjaiban nincs velő és ha a fehér Dogaressával lefekszik az ágyasházában, félrehuzza magát és horkolva alszik...

— Capitano...!

— És a Dogaressa olyan, mint a Madonna... Matteo, ha te nem volnál ilyen esztelen és földhöz tapadt bérenc, akkor megértenéd, mi az, ha én a Madonnára éhezem meg, ha nekem a Madonna szépséges teste kell...!

A spanyol elborzadva vetett keresztet és meghátrált az óriás fekete génui elől! De ez lázasan markolta a csuklóját és követte az oszlopok alá... A nagy ives folyosóba nem hatolt az udvar vakító fénye, jótékony homály uralgott, csak az ázsiai papírlámpák szórták színes világukat a virágfüzerek közül. Kint hemzsegett és zajongott az uri nép, kemény harsonarecsegést visszhangoztak a falak, mozgásba jött mindenki, most vonul be az udvar a Nagy Tanács termébe...

— Mit remegsz, Matteo... nem a te bőrodról van szó! Te csak maradj meg a Rialto mellett, a „Csillag” tavernában, a probecákkal, a kéttalléros szerelmeiddel, az kell neked! Én pedig megyek a fehér Dogaressa után... a selymei és csipkéi és fátylai közül kivájom a szépséges testét... csak egyszer... utána ugyanis meg kell halni... de megéri!! Addio, Matteo!

— Capitano... megállj... Már eltűnt az oszlopok közt... Matteo kirohant az udvarra... éppen a vörös zsoldosok vonultak fel, a Scala dei Giganti a fehér

trikós, cimeres mellű fáklások kettős sora közt. Villogtak a lándzsák és sisakok a fáklafényben. A torricella óriás lángjai vörös zsarátnokot hullattak a védőmedencékbe. Sirtak a fáklák tűzkönnyeket...

*

Bent a Nagy Tanács termében fényárban zsi bongott az ünneplő tömeg, ezernyi-ezer illatos gertyák sugárzó ragyogása tündökölt vissza emeletes tükörök üvegén, csiszolt ékkövek szikrázásán és női szemek fényén. Lágyan szóltak frigiai fuvolák, csengtek a theorbák ezüst hurjai, édes asszonyi kacagás muzsikált a hódoló mély férfimorajban. Pazar pompa, arany és ezüst és bibor brokát, suhogó atlasz, csörrenő kard, havas vállak és finom nyakak szivárványos ékszerei és szőke fűrtös fejek, arany-vörös hajtömegek, fénylő sárga zuhatagok, bronzosan kigyozó gyöngyös fonatok, a szőkeség orgiája.

Bent forró a levegő, bűnös gerjedelmek melegágya a fényes terem, telve mohó férfiszájjal és szemmel és meztelen női mellekkel és vállakkal! A tömött virágfüzerek hervadtan bágyadtak le az aranyfalakról, a „Paradiso” asszonya és a „Glória” arany-sisakos fehértestű istennője kéjesen mozdulni kezd a tetőzetten...

A fehér Dogaressa ott áll kint az erkélyen, a hűs, holdas éjszakában. Mögötte az ajtó vastag brokátfüggönye elzár minden fényt, minden hangot, minden meleget, minden bűnös pillantást... A fehér fejedelemasszony fátyolába burkolózva áll, egy csavaros oszlopnak támasztva gyöngyös, szőke fejét...

Magasan jár a holdvilág és patinás ezüstsztel végigöntve terül el sötétkéki végtelenségbe a tenger. Ég rajta végig a hideg ezüst tűz, vibráló apró lángocskák milliói rezegnek, futkosnak szerteszét, meg ismét egybeolvadnak egyetlen ezüst folyamba a mélyen kék tengeren végig. A Giorgio fekete körvonala megcsukítja az ezüst ragyogást, belefurják magukat komoran, kellemetlenül.

(Folytatjuk.)

Rádió-készülékek erős és tiszta hanggal, **rendkívül olcsón** szerezhetők be lapunk szerkesztősége révén.

Egy óra

Eredeti kézirat. — Irta Wild O.

Nem szerettem, ha Magda a jégre ment, talán, mert önző voltam. Én ugyanis nem is nagyon tudtam, de meg nem is szerettem korcsolyázni, így tehát, ha a jégre mentünk, kénytelen voltam benn ülni a melegedőben és irigy szemekkel nézni, hogy fúzi Magda karjait más fiúkéiba, hogy röpill nek végig a tükörsima jégen, hogy pirul ki az arca és hogy csillognak a szemei.

Még megnyugtatósomra szolgált, hogy hiuz szemekkel követhettem őket. Utólag azután szemrehányást is tettem neki minden kis bizalmas közeledésért, amit megengedett magának a többi fiuk részéről. Ezt tudta ő is és lassankint, legnagyobb meglepedésemre, már gyökerében meghiusított minden ilyen vállalkozást. A fiuk persze azért továbbra is kísérleteztek, de hát legalább az megnyugtatót, hogy ő nem engedi magát.

A kedvem azonban az alkony leszálltával együtt süllyedt és aggodó feltékenységem szinte türhetlenné lett, amikor a jégpálya félhomályba borult és szemeim előtt ködbe veszték az alakok.

Magda észre is vette kedélyem eme páfordulását, bár én erősen tartottam magam, hogy rajtam semmi se látszódjon, de úgy látszik, rosszul sikerült. Megkérdezte, mi bánt.

Gyönyörű volt, amint előttem állt pirosra csattant üde arcával, fehér szvet erével, amely hozzátapadva, büszkén árulta el az alatta megbuvó szüz halmokat, rövid berakott szoknyája alól pedig üdén, fiatalon, tizenhétéves bájjal és karcsúsággal buktak elő gömbölyü térdéi.

— Magda... menjünk haza...

Talán fáradt, vagy neki sem volt több kedve a korcsolyázáshoz, vagy talán mert olyan nagyon szépen kértem s ez hatotta meg, de rögtön beleegyezőleg intett:

— Jó, nem bánom...

Leült egy székre, én eléje tértem és lecsatoltam a korcsolyáját. A jég és hó egészen oda volt fagyva a vashoz, nehéz dolgom volt. Egészen magamhoz kellett szorítanom a lábát és közben párszor jólesőleg simogattam végig

rajtuk. Arcom gömbölyü térdéhez feszült, talán meg is csókoltam, szemeim pedig kíváncsián furódtak be a fölhajtott szoknya alá, de csak halványan láttam a vastagodó comb körvonalait, egy mindent beborító feketeség elzárta előlem a kilátást.

— Bizonyosan fekete bugyi van rajta... — gondoltam sajnálkozva, még egy odasimulás a térdeihez, egy kis erőlködés és a korcsolyák lenn voltak. Kipirult arccal álltam föl.

— Mehetünk...

Nem mentünk messzire, Magdák a jégpálya közelében laktak. Becsengettünk, de hiába vártunk, hogy valaki ajtót nyisson, úgy látszik, nagyon korán jöttünk, senki sem volt még otthon. Magda emlékezett is rá, hogy mintha ebédnél szó lett volna róla, hogy csak hatkor jönnek haza, most pedig csak éppen elütötte az ötöt. Szerencsére volt nála kulcs, így hát bejutottunk a lakásba s csak hamar egymás mellett ültünk a sezlonon. Hallgattunk és élvezettel éreztük, hogy meggémberedett tagjaink fölengednek a szoba kellemes meleg levegőjében.

Engem különös gondolatok környékeztek. Tekintetem a Magda kivágott ruhájára esett, nyaka hófehér bőrére, azután az ajka rubinvörös, tüze szegélyére és valami elkezdett mozgolódni bennem: nincs itthon senki, nincs itthon senki...

Az órára néztem. Egynegyed hat volt. Még egy kis órára van, gondoltam és valami nem hagyott nyugtot, üzött, hajtott előre, valamit kellene tennem, valamit megpróbálni.

Magda hirtelen fölállt.

— Hová mész...?

— Megyek átöltözni...

— Nem, ne... — kérleltem idegesen és remegtem minden percért, amelyet elveszthetünk volna.

— Miért...? — kérdezte ő csodálkozó arccal, de feleletet sem várva ereszkedett mellém vissza.

Valamit beszéltem, de hogy mit és miket, arra már igazán nem emlékszem, csak arra eszméltem föl, hogy az ő keze az én kezemben van, simogatom és hogy az óra üti a felet. A fél hatot. Hirtelen elhatározással átöleltem és össze-vissza csókoltam. Engedékenyen simult karjaimba és természetességgel, mondhatni hidegen adta vissza csókjaimat, csak akkor kezdett fölmelegedni, amikor

szívni ke
mel bető
közé és t
gömbölyü
Amikor
kezdtém,
zongott
karjaimba
két gömb
szüntelen
tenyerem,
csodálato
szűz haln
gés, a m
relem édu

De val
volt elég
valami ol
nem volt.
Tekinte
öt perc
Onnan vi
voltak hu
kis hasát
tül, maj
onnan ku
de már a

Olyan
amilyent
azt hisze
sze a s
mert első
ösztönsze
az enyém
sen hulló
is erőssa

Szinte
gattam, t
sötét labi
puhaságá
és örülte
egy kis
de mind
álló, szü

Ő szis
combjai
A véglete
jaim szá:
nadrágot
tani düh
dályt, an
a kezem

Pillan
megszóla
va izgat
szem, ha
dozott.

— Ma
Fölült,
emelte r
dés mia
már min
sütötte l
madt, iz
habozott
főllt és

szívni kezdtem az ajkát, nyelvemmel betörtem, besiklottam a fogai közé és tapogatódzó kezem ráakadt gömbölyű kis mellére.

Amikor ezt az isteni játékot megkezdtem, már lehunytt szemmel borzongott és egészen hátracsukolva karjaiban szinte kínálva tolta felém két gömbölyű kis halmát, melyeken szüntelen nyugtalanságban vibrált tenyerem, mint a virtuóz a hegedűn, csodálatos melódiákat csaltam ki a szűz halmokból, a lihegés, a sziszegés, a mór, a megvonagló szerelem édes melódiáit.

De valahogy ez még mind nem volt elég, sem nekem, sem neki, valami olyanra vágytunk, ami még nem volt.

Tekintetem félve siklott az órára. Öt perc mulva háromnegyed hat. Onnan viszanéztem rá. Szemei le voltak hunyva. Kezem már párnás kis hasát simogatta a ruhán keresztül, majd lekuszott a térdeire és onnan kuszott lassan vissza, fölfelé, de már a ruha alatt.

Olyan izgalom remegtetett meg, olyannyira még sohasem éreztem, de azt hiszem, neki sem volt még része a szerelem e váltakozatában, mert első kísérletemkor keze még ösztönszerűleg ti takozva fogta meg az enyémet, de rögtön engedelmesen hullott vissza, amint továbbra is erőszakos maradtam.

Szinte őrlőgve kutattam, simogattam, tapogatództam a ruha alatti sötét labirintusban, éreztem a combok puhaságát, az ől bársnyos melegét és örülden kutattam egy rést, csak egy kis rés után, mely feléje vezet, de mindenütt utamat állta a testhez álló, szűk, nyiltalan tornanadrág.

Ő sziszegett, ajkait harapdálta és combjai ösztönszerűleg szétnyitk. A végletekig fölízgatva kutattam, ujjaim százszor végig kuszták a trikónadrágot, már szét akartam szakítani dühömben ezt az ostoba akadályt, amikor hirtelen visszahúztam a kezem.

Pillanatnyi csönd támadt, azután megszólaltam, lehetőleg leplezni akarva izgatottságomat, de jól emlékszem, hangom rekedt volt és akadozott.

— Magda... nem öltözzöl át?

Fölült, szégyenkezve, de kérdőleg emelte rám tekintetét e váratlan kérdés miatt, de egy pillanat mulva már mindent értett és fűlig pirulva sűtötte le szemeit. Nagy csönd támadt, izgatottan néztem rá. Ő mintha habozott volna, de azután hirtelen fölállt és besietett a másik szobába.

— Siess, — kiáltottam utána könnyörögve.

Már egészen besötétedett, csak az óra fehér lapja világított és rajta a sötét mutatók. Háromnegyed hat elmult két perccel.

Órának tűnt föl nekem minden pillanat és minden kis butorrecsenésre azt gondoltam, most jönnek, most...

Szerencsére nem kellett sokáig várnom, Magda tényleg sietett, amiért hálásan szorongattam kezeit. Ott állt előttem, arcát elfordította előlem és halkan mondta:

— Megvagyok...

Ott állt mellettem és én nem tudtam, hogy mint vigyem vissza szerelmünk gyönyörűsége szekerét az előbb elhagyott kerékvágásba.

— Nem ülsz le...? — kérdeztem izgatottan.

— Nem vagyok fáradt...

Tudtam, ez nem egyéb, mint a szégyenérzet s hogy itt tennem kell, semmi egyebet. Nyeltem egyet és én is fölálltam.

— Én sem vagyok fáradt...

Egymás mellett álltunk, láttam, hogy mellhalmi lázasan pihegnek.

— Magda...

— Fölgyujtom a villanyt mit fognak mondani, ha haza jönnek...

Lassu, tétovázó léptekkel indult el. Bennem minden elhomályosult, vágyaim vad erővel háborogtak. Még három lépés és a kapcsolóhoz ér... és akkor vége... vége... két lépés...

Utána rohantam és karjaim közé szoritottam.

— Magda... Magda...

Megremegett és én ujjongva vittem vissza a szőnyegre, lázas izgatottsággal szaladtam ismét végig kíváncsi testén és a végsőkig fölcsigázva indultam el újra térdeitől fölfele... éreztem a harisnyás combot, olyan selymes volt... valami hideg: a harisnyakötők csattja... és azután... azután a bugyi... de nem a trikó páncélszerű szövete, hanem valami könnyű selyem fehérség... lázasan kutattam tovább... egy nyílás... szinte visszaretentem egy pillanatra... de azután erősen, győzel-

mesen vonultam be a szentélybe... szabad volt előttem az út és a selymes pihék megreszkettek tenyerem mohó simogatása alatt...

Magda megértett és én hálából nagy, megvonagoltató, megborzongató, kéjes gyönyörűségeket szereztem neki.

Az óra hatot ütött.

Ugy lihegtünk mind a ketten, mintha a nászéjszaka csókos mómora lett volna mögöttünk s nem csak egy rövid kis óra, egy kis morzsa, egy kis előjáték a nagy szerelem-színjátékából...

Egy aktuális vicc.

Kereskedők beszélgetnek.

— A mai világban — mondja az egyik — néha az embernek az egész üzlete egy cérnaszálon függ.

— Sőt, — mondja a másik, — én tudok is egy kereskedőt, akinek az üzlete állandóan egy cérnaszálon függ.

— Na, ez azért tulzás.

— Nem tulzás. Az az ember luftballont árul.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

órás és ékszerész

Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 26
(Bemgasse)

„Tries“ cípők

elsőrendűek és tartósak

Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Kovinka Somborac, Timișoara

IV. Uri ucca 4. sz.

Mindenmü divatkalapok raktáron,
olcsó árak mellett. 28-10

Bármilyen kotta kell önnek,

legolcsóbban kizáróan a

Hegedüs kottásbolt

szállít. Románia legnagyobb szaküzlete. Jegyzékek ingyen!

Oradea — Nagyvárad.

DIVAT-SZÉPSÉG-SZERELEM

Hiteles történelmi feljegyzések nyomán írta: BUTTYÁN VILUS. — Eredeti kézirat.

„Kezdetben teremte Isten az asszonyt” és kezdetben az asszony minden nélkül vala. De látván Éva, — a mai Évák ősanyja — hogy nem jó az embernek minden nélkül lenni, hát magára vette az első bűnt és az első toalettet. És a toalett a fügefalevél volt, amely nem a párisi szalonokban készült, hanem a Paradicsomhoz címzett szalonban szabott az ördög. Aztán teltek és multak az évek és Éva leányaival együtt megsokasodtak a kosztümök is.

Az első kosztüm — a fügefalevél, — melynek praktikus bölcsessége — valljuk be — vitán felül áll, megnövekedett és lett belőle egyiptomi királykisasszonyok lenge köténye, görög szépségek chitonja, melynek egyetlen gombja a vállon kacérkodott. A görög chiton testvére lett a római tunika komoly ráncsaival. Innen láthatjuk, hogy a huszadik század divatjának halhatatlan kreációi vannak. A tunika azóta már többször volt divat és a ránc ma is megmaradt ezer évek óta, hol a szoknyán, hol a férjek homlokán, szóval semmi sem vész el a nap alatt.

A lovagias középkorban a szűk, nagyon testhezzálló ruha volt divat. E zavaros századokban lobogó fűrtű lovagok élet-halálra szóló párviadalokat vívtak egy-egy szende várkisasszonyért. És nem volt-e jogos, sőt humánus, módját találni annak, hogy a nemes bajvivók lássák, miért viszik bőrüket a küzdőtér homokjára... Ugyancsak akkortájt volt divat női kosztümökön családi címert viselni. Gondos kézzel kivart liliomokat, galambokat, oroszlanokat, hegyeket és völgyeket. Milyen bölcsen rendelték az istenek, hogy az akkor volt divat és nem most. Ha most bejönne a divatba, furcsa címerek díszlenének a kosztümökön — gyufaszkatulyák, zsirosbödönök etc., etc. Ugyanakkor hozták divatba a burgundi herceg udvarában a sleppet és a cukorsüveg fejdíszét. A sleppről a következő cikket egy 1914-beli folyóirat hasábjain olvastam: „Évtizedek óta tart az ostrom a női divat esztétikájának ez erősen fölösleges nyulványa, a slepp ellen. A slepp azonban, mint a némileg ellentétes irányban működő

fűző, keményen tartja magát és rendületlenül végzi hivatását, amely legérezhetőbben az önkéntes uccaseprésben nyilatkozik meg. Szó sincs róla, ez a művelet nem valami kiválóan egészséges, főként a hátul jövőkre nem, amióta nem apródok emelik az önmagának immár csak bus korcsára csonkult uszályt. Nem is valami szép, praktikusnak még akkor sem volt mondható mikor szép volt, de azért diadallal állt ki minden ostromot idáig. Hasztalan irtak ellene könyveket, hasztalan tartottak felolvasásokat, gyűléseket, hasztalan szervezték „le a sleppel” ligákat és tüntető körmeneteket, ez mind eredménytelen maradt. Most aztán a cseh főváros, az aranyos Prága tanácsa új motorral vonul be a slepp-ellenes háborúba. Az egykori spártai törvény mintájára, hogy lopni szabad, de akit rajta érne, azt kegyetlenül megbüntetik, ki-mondotta, hogy sleppet viselni lehet, de akinek rálépnek a sleppjére, sirhat ugyan, de nem követelhet semmiféle kártérítést. Az uccából mindenkinek akkora területre van joga, amekkorán a lába elfér, amit fölöslegesen leborít belőle az — aszfalt — mindenesetre közut, amire akárki rátaposhat. Ha a tiprásra leszakad a slepp, az csak annyit jelent, hogy rossz volt a kövezet. Ez a határozat kissé goromba, de nagyon logikus és a logika tudvalevőleg akkor a leghatásosabb minden kérdésben, ha — a csizma sarkakra támaszkodhatik... Így halt hősi halált a slepp és az egyetlen, ami soha nem is jött vissza divatba, uccai ruhákra egyáltalán nem, kivéve estélyi ruháknál az uszályt.

Mindent a maga helyén és idejében, — ez a divat jelszava. Okosabbat a divat sem tehet, mint hogy hiven követi a korszellem változásait és a társadalmi reformokkal lépést tart a divat reformja. Hogy néha megelőzi egy-két évtizeddel, kegyes figyelem csupán a divat királynőjétől, aki lehetővé teszi eképp, hogy a hálás utóknak legyen honnan merítenie, mikor semmi sem jut az eszébe. Így volt ez a krinolinnal is, melyet a rokokó dáma kisajátított a seconde empire hölgyétől és így van a

biedermeierrel, melyet boldog emlékü dédanyaink találtak ki egy csésze haboskávé mellett. Bizonyára valamilyen prófétai ihlet sugallatára, mely fülükbe rebegette az édes titkot, jönni fog, mert jönni kell egy jobb kor, amikor nem lesz szövet, — mintahogy a világháborúban nem volt — és újra rövid szoknyát kell viselni és nehéz ezeket kell adni a toalettékért... Biedermeier kor... Régi jó idők... Amikor nagyapáink a kesergő szerelem strófáit szavalták nagyanyáinknak, akik viszont a debreceni kóbor diák Lilláját irigyelték romantikus szeptember végi délutánokon, és a szürettől hangos domboldal tövében kanyargó országúton felhangzott a postás-trombita... A régi jó idők... Amikor a bolondos rokokó és a tétova empire sirja felett kivirult a Biedermeier levendula virága együgyű félénkséggel, szerény naivsággal.

A Biedermeier korszakot jelent: a bécsi kongresszustól 1848 viharáig terjedő harminckét esztendő értük alatta. A divatot nehéz definiálni, mert a divat önmagából születő szörnyeteg és Saturnusként falja föl a gyermekeit. Egyetlen napon képes egész garderobát halálra itélni. A Biedermeier tekintetben meg istenesnek mondható, mert talán a legkevesebb szeszély diktálta aprólékos változásait. A huszas évek elején már kialakult a forma a maga kedves extravaganciájával, mely naiv és kokett, merész és félénk egyszerre, de mindenképpen bájos. A frizura csigavonalai az óriási loknikkal, a csipke, rütt, toll és virág bősége megteremtí a fodrászok és divatszalonok aranykorát, az ékszerluxus felvirágoztatja az aranyműveseket. Azért is marad kedvesnek a Biedermeier, mert őszinte volt benne a szív és a lélek és ha a régi jó időről beszélnek, a régi jó erkölcsök jutnak az eszünkbe. No, ne úgy tessék érteni, hogy a Biedermeierben csak angyalok éltek... Az azonban egészen bizonyos, hogy mindenki olyan volt, amilyennek mutatta magát. Amint azt jelenti, hogy akkor nem voltak annyira képmutatók az emberek mint ma.

(Folytatjuk)

UJ KIBOCSÁTÁSU FÉNYKÉPEK

Értesítjük olvasóinkat, hogy külföldről sikerült beszereznünk 100 széria újabb, teljesen új kibocsátású fényképeket, amire május 31-iki határidőre előfizetést nyitunk. — A képek rézkarcszerű, művészi kivitelű, érdekes és ritka fényképek, csak műgyűjtők számára, pikáns beállításban. A képek a legkényesebb izlést is kielégítik és felette állanak minden más hasonló képeknek.

10 darabos széria ára:

300 lei, 80 ckor. 125 dinár, 11 pengő;

14 darabos széria ára:

380 lei, 95 ckor. 155 dinár, 13 pengő.

A két széria együtt megrendelve: 650 lei, 170 ckor., 270 dinár, 22 pengő. — Belföldön az összeghez 12 lei mellékelendő ajánlási díjra.

A képek május 31-én kerülnek szétküldésre és csak annyi lesz belőlük rendelve, ahány előfizető rendeli azt meg előzőleg. Tehát május 31-én tul érkező rendeléseket elintézni nem tudjuk.

A pénzt kérjük beküldeni Dr. Benedek Margit szerkesztő folyószámlájára a Magyar Általános Hitelbank r. t. fiókjához, Timișoara. Ezzel el akarjuk kerülni a sok és felesleges postaköltséget, mert ebben az esetben nem kell utánvét mellett küldeni, ami 35—40 leiel drágítja meg a képeket. Külföldi olvasóink is postautalványon küldhetik be a pénzt a fenti címre.

A pénz feladásakor egyidejűleg kérjük az alábbi megrendelő lapot kivágni, kitölteni és nekünk beküldeni, Tiszta, olvasható és pontos címet kérünk. Akik a megrendelő lapot kivágni nem akarják, azok levelező lapon irjanak.

Megrendelő lap

T. Kiadóhivatal!

Értesitem önöket, hogy lapjokban hirdetett 10 (14) darabos fényképszériát megrendelem a következő árban: 10 darab: 300 lei, 80 ckor., 125 din., 11 pengő.

14 darab: 380 „ 95 „ 155 „ 13 „

Két sz. együtt: 650 „ 170 „ 270 „ 22 „

(A nem kívánt ár törölendő.)

A széria fenti árát Dr. Benedek Margit szerkesztő folyószámlájára a Magyar. Ált. Hitelbank fiókjához, Timișoara, a mai napon postautalványon feladtam és ajánlási díjra 12 leit mellékeltem. Kérem a szériát (szériákat) május 31-én alábbi pontos címemre diszkrét csomagolásban elküldeni.

Kelt 1928.

Tisztelettel:

pontos cím.

olvasható név.

A RÓKA

!

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Legszebb
frizurák,
maniküre.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

a Grand Hotel mellett

Granatir Traján

Műkelmefestő és vegytisztítóintézete
Fiók: Timișoara III, Hunyadi ut 6.
Mária mellett.

Vállalati telep: Belváros, Jenő-her-
ceg ucca 12. a Várady plissé és
gouvré intézetben.

Vállal minden e szakmába vágó ruhák
festését és vegytisztítását.

On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagyalt és jeges
kávé Mann cukrásznál kaphatók.
Timișoara, II., Andrási ut 12.

Vésnöki munkák!

Figyelem!

Alkalmi ajándékok

vésése rendkívüli olcsón

Atelier de Gravura, Timisoara I.
Mercy ucca 2.

A „Káviár” nyomdája

TIPOGRAFIA UNION

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

Vizumokat és más meg-
bizásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintéz

PINKERTONBOY

Timisoara — Telefon 75

**Gutjahr
György**

Timisoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régí toll felfris-
sitése.

Joszt József

uri és női cipész. Timisoara II. kerület
Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után
pontosan készülnek. Javításokat soron ki-
vül elintéz.

Fratii Györffy Testvérek

Műbutorasztalosok

Timisoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett.

FENYŐ
METALOGRAFIE
TIMISOARA
TELEFON 19-51

ASTRA
FABRICA DE VAC
ARAD

ENERGIA
TIMISOARA

FENYŐ
FOTOCOPIER
TIMISOARA

TĂBLIȚE DE RECLAMĂ ÎN METALE
REKLAM FÉMCIMKÉK
REKLAME METALL-SCHILDER

DIJTALANUL

hallgatható a XX. század
csodája és a világ
összes művészei

Katzky gramofon- szalonjában

Timisoara, Belváros Merci u. 10.

Gramofonok és lemezek
nagy választékban!

„Perfect”

Bélyegzőgyár, vésnöki műin-
tézet és domborműnyomda.

!!!

Gyár: ARAD

Fiók: TIMISOARA, Belváros,
Szt. György tér 4, az udvarban.
(23)

Ha szép akar lenni, használjon

Kulka-féle

Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

Majthényi Károly

vízvezeték, villany- és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29 Timisoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Elektromos ultraviolett
sugarakkal kezelt arc:
Használat előtt Használat után

Tizszi fejmosás Prof. Dr. Lassar-féle antiszeptikus kát-
rányszappannal, manikűr, ondulálás és modern hajvágás-
ért fizet Ön 250 leit.

Arcbőrét szépiheti, ha hetenként elektromos ultraviolett su-
garakkal kezelteti, gőzölteti, valamint masszíroztatja. Kérjen
önkezelési utasítást szépségápolásról, hajápolásról és mo-
dern testápolásról.

25.- lei beküldése ellenében francó bérmentve küldi:
Nicolin R. Timisoara, Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4

Tipografia UNION „Káviár” könyvnyomdája. Lugoj